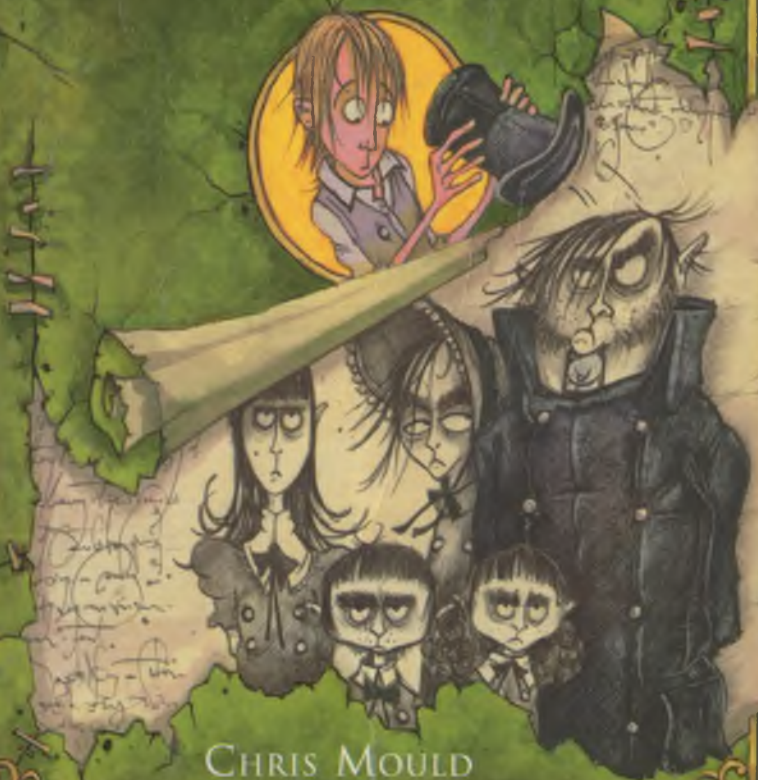

Tehlikeli ve Tuhat: bir Macera

ALACAKARANLIK AİLESİ'NİN LANETİ

CHRIS MOULD

Crampton Kayası

bir korsan savaşına tanık oldu.

Şimdi sırada bundan daha korkunç
bir şey var... *Alacakaranlık*
ailesi, Stanley Buggles'ın
evinden ne istiyor?

Ve Alacakaranlık ikizleri gerçekten
de iki başlı bir yılan mı
besliyorlar?

Doğan Egmont

8+
yaş

8.00
TL

ISBN 978-605-111-389-0

9 786051 113890

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera

devam ediyor.

Stanley'nin ne yaptığını merak ediyorsan

bu kitapları da kaçıрма:

Ahşap Köprü

Soğuk Pençe

Gümüş Kutu

Kaçakçıların Madeni

Tehlikesi ve Tuhat bir Macera

ALACAKARANLIK AİLESİ'NİN LANETİ

CHRIS MOULD

Doğan Egmont

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera – Alacakaranlık Ailesi'nin Laneti
Özgün Adı: Something Wickedly Weird – The Darkling Curse

© 2009 Chris Mould

Tüm hakları saklıdır.

Türkiye Yayın Hakları:

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. AŞ.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza. No:1 Kat: 10 Şişli İstanbul

Tel: (+90) 212 246 46 46

Faks: (+90) 212 246 66 66

www.doganegmont.com.tr

İstanbul, 2009

Çeviri: Belgin Selen Haktanır

Yayına hazırlayanlar: Ali Deniz, Nural Birden

Grafik Uygulama: Erbil Kargı

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

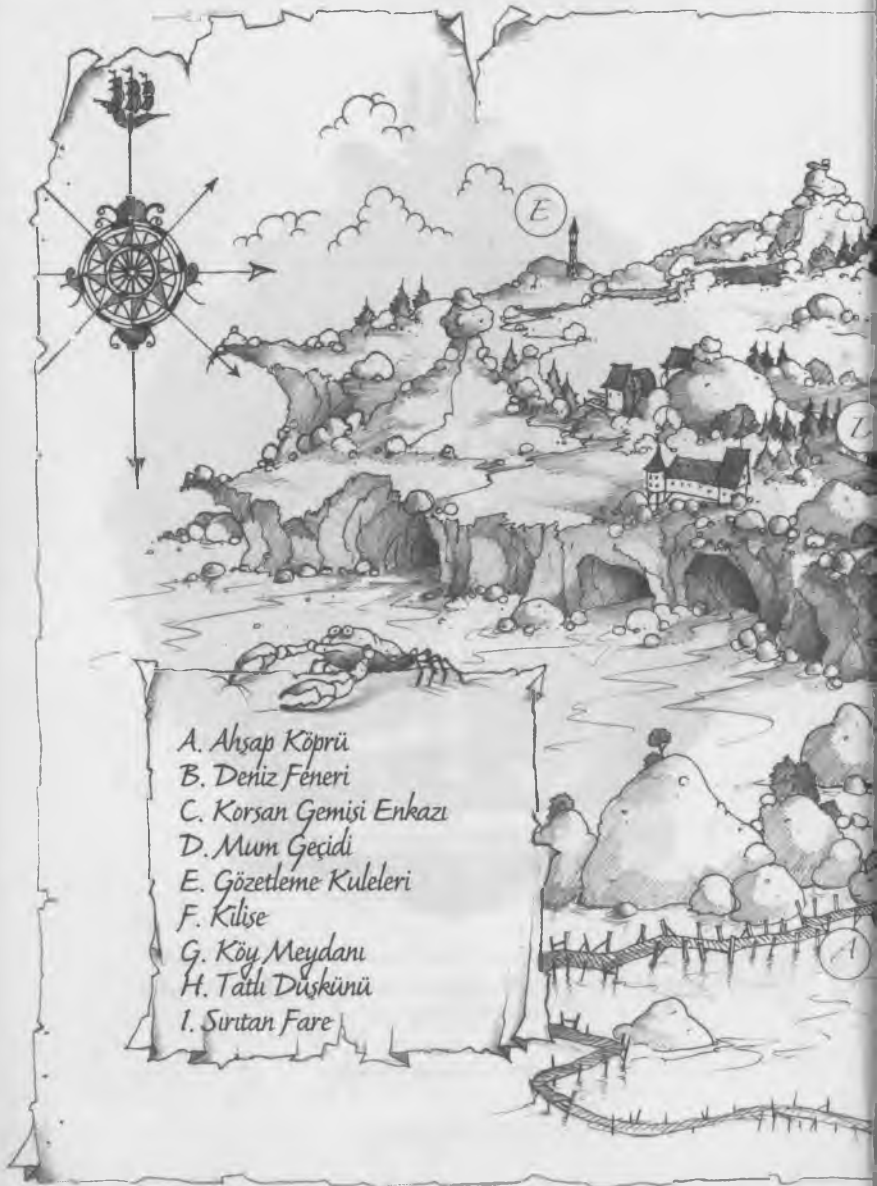
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-389-0

Sertifika No: 11940

Amiral Beples

- A. Ahsap Köprü
B. Deniz Feneri
C. Korsan Gemisi Enkazı
D. Mum Geçidi
E. Gözetleme Kuleleri
F. Kilise
G. Köy Meydanı
H. Tatlı Düşkünü
I. Sırtan Fare

A

B

C

D

E

F

G

Crampton
Kayak

Handwritten signature or text at the bottom left of the page.

Stanley Buggles, Mum Geçidi Malikanesi'nin salonunda durmuş, büyük amcası Amiral Swift'in portresine bakıyordu. Malikane ona miras kaldığından beri başından geçenleri amcasına anlatmayı ne de çok istiyordu. Eline eski, gümüş bir kutu geçmiş, kutunun içinden Amiral'in uzun süre aradığı altı adet mum çıkmıştı. Stanley mumları bir tavanın içine yerleştirmiş, eritiyordu. Böylece mumların içine bir şeyin saklanıp saklanmadığını anlayabilecekti.

Bu sırada dışarıda şiddetli bir rüzgar esmeye başlamıştı. Bahçedeki çimler rüzgarda daireler halinde sallanıyor, güneş ışınları pencerelerden içeri süzülüyor, çiçekler bir o yana, bir bu yana savruluyorlardı.

Stanley gak, gak diye bir ses duymuş, hemen pencereye koşmuştu. Bir leş kargası pencerenin pervazına konmuş, içeriye bakıyordu. Stanley kuşun yanına gidince, kuş ondan korkup kaçmamıştı. Çılgınlar gibi kapkara kanatlarını çırpıp Stanley'ye bakmıştı. Sürekli olarak gak, gak diye cırlıyordu.

Stanley, “Kış, kış,” diye bağırdı. “Git buradan.” Karga uçana dek, Stanley pencereye vurdu. Aslında Stanley kuşları çok severdi. Bu kadar yakınına kadar gelmiş bir kuşu bütün gün izlerdi ama her nedense karga onu ürkütmüştü.

Bu arada, Victor birkaç haftada geri döndüğü adaya gayet iyi uyum sağlamıştı. Hem karısı Bayan Carelli, hem de kendisi eve harika kahyalık ediyorlardı. Victor bahçeyle ilgileniyor, ufak tefek tamirat işleri yapıyordu. Bayan Carelli ise yemek pişiriyor, temizlik yapıyordu. Stanley’ye gelince... Şey, onun pek de bir şey yaptığı söylenemezdi ama ne de olsa malikanenin sahibi oydu. Tembel bir çocuk sayılmazdı ama keyif yapmayı, boş boş oturmayı severdi. Şakalar yapar, sonra evin bir köşesinde mutlaka onu bir maceraya atılmaya zorlayacak bir yer keşfederdi.

Kısa süre önce, Stanley’nin hayatı değişmişti. Artık daimi olarak Crampton Kayası’nda

yaşamaya karar vermişti. Annesiyle birlikte aldığı bu karara göre, artık Bay ve Bayan Carelli'nin gözetiminde yaşayacaktı. Annesi de arada sırada onu ziyarete gelecekti. Tabii yılın büyük bir bölümünde Stanley adada tek başına olacaktı. Ve bu durumdan son derece hoşnuttu.

Victor, "Ne dersin evlat?" diye sordu. "Böyle mi dursun?" Kahya duvarda asılı duran turna balığını işaret etti. Turna balığı artık yepyeni, pırl pırl bir kutunun içinde duruyordu. Bu kutu tıpkı eskisine benziyordu ancak çok daha güzeldi. Turna balığını yine en sevdiği yere, yani merdivenin altındaki duvara asmışlardı.

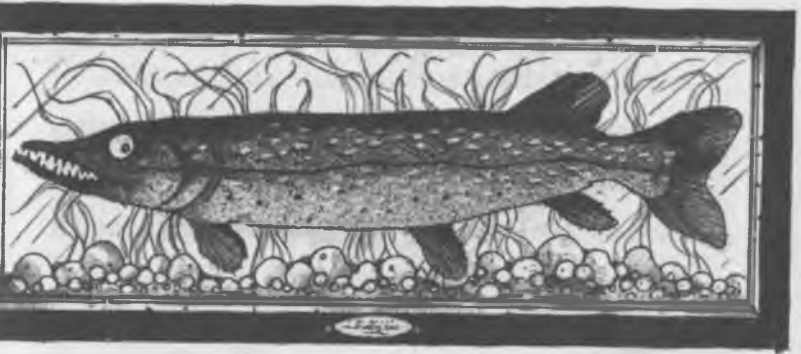
Stanley, "Mükemmel," dedi. "Teşekkürler Victor. Eminim turna balığı çok memnun olmuştur."

Stanley ve Victor uzaklaşırken turna balığı kendi kendine konuşmaya başlamıştı bile.

"Nihayet," diyerek homurdandı. "O eski dolapta bir saniye dahi kalamazdım. Başımдан

geçmedik macera kalmadı. Oradan oraya savruldu durdum. Artık burada olmaktan dolayı son derece memnunum, çok teşekkürler.”

Turna balığı nihayet derin bir uykuya daldı. Ancak uykuya daldığında, onu rahatsız eden bir şey oldu. Rüyasında malikanenin üstüne kapkara bir bulutun çöktüğünü ve bu karanlık bulutun içinden tuhaf şekilli bir şeyin çıktığını gördü.

Victor bahçedeki işleriyle meşgul olurken Stanley de mutfaga gitmişti. Ocağın başında durup sabırla mumların erimesini bekledi.

Mumlar nihayet eriyince, bunların içine saklanmış olan parşömenler ortaya çıktı. Bunların her biri uzun süre mumların içinde gizlenmişti.

Stanley parşömenleri tavadan alıp masaya koydu. Bunlar soğuduktan sonra, Stanley parşömenleri düzleştirip bir yap boz oyununu çözüyormuşçasına yan yana dizmeye başladı.

Parçaların hepsini yan yana koyduktan sonra, karşısında son derece karmaşık bir açıklama olduğunu fark etti. Ancak altı parşömenin tam ortasında koca bir delik vardı: Sanki etraftan oklar çıkarılmış bir diyagram makasla kesilmiş gibiydi. Peki, harita neden tam değildi? Bu çok anlamsızdı.

Stanley oturup bunun nedenini düşünürken içeri Victor girdi.

“Seni tekrar rahatsız ettiğim için kusura bakma evlat ama dışarı gelersen sana bir şey göstermek itiyordum,” dedi.

“Göstermek istediğiniz nedir?” diye sordu Stanley. Ama Victor çoktan dışarı çıkmıştı.

Stanley haritanın tüm parçalarını toparlayıp koridordaki masanın çekmecesine koydu. Daha sonra haritayı odasına götürmeyi planlıyordu. Sokak kapısının açık olduğunu görünce, dışarı çıkıp Victor’ın yanına gitti. Kahya uzun sokak girişinde durmuş, havaya bakıyordu.

Stanley de kafasını kaldırıncaya, Mum Geçidi Malikanesi’nin çatısına binlerce karganın tünediğini gördü. Kargalar galkıyor, kanatlarını çırpıp ürkünç sesler çıkarıyorlardı. Çatıda o kadar çok karga vardı ki sanki gökyüzünü karartmışlardı.

Stanley daha önce de kuşların evlerin çatısına tünediğini görmüştü ama bu sefer nedense tüm kargalar malikanenin çatısına toplanmıştı. Peki, onları buraya getiren şey neydi acaba?

O sırada köyden dönmekte olan Bayan Carelli de kocasına ve Stanley’ye katıldı. Kadıncağzın

elleri kolları köyden satın aldığı şeylerle doluydu. Kafasını güçlkle yukarı kaldırıp çatıya tünemiş olan kargalara göz attı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu.

Stanley, “Belki de bunun bir anlamı vardır,” dedi.

Leş kargalarına
güvenilmemesi
gerektiğini
biliyordu.
Kapkara

kafalarıyla ve kül
rengi tüyleriyle, tıpkı bir
cenazeye gidiyormuş gibi
gözüküyorlardı. Yumurta çalmakta bu kuşların
üstüne yoktu. Akılları fikirleri minik civcivleri
avlamaktaydı.

Stanley ve Victor henüz içeri girmemişlerdi
ki kargalardan biri pike yapıp Stanley’yi sert bir
biçimde gagaladı. Karga Stanley’yi tırmalamaya
çalıştı ve pençeleri uzun saçlarına takıldı.

Bayan Carelli kuşu kovmaya çalıştı. “Kış,

kış!“ diye bağırdı. Ancak karga ısrarla Stanley’ye saldırmaya devam edince, Victor bu sefer elindeki kürekle kuşu kovalamaya çalıştı. Üçü birlikte evin girişine koşturdular. Karga hâlâ Stanley ile uğraşıyordu. Stanley panik içinde elleriyle bedenini korumaya çalıştı. Sonra kuşu üstünden silkelemeyi başarıp kendisini içeri attı.

Şaşkınlıkla, üstleri başları dağılmış halde içeri girdiklerinde birbirlerine bakıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Sonra toparlanıp pencerenin önüne gittiler ve rıhtıma baktılar. Kargalardan bazıları ön bahçeye inmişlerdi. Bir tanesi de pencereye gelmiş, camı gagalıyordu.

Stanley’nin suratını ciddi bir ifade kapladı. Kargalar tekrar çatıya uçana kadar biraz bekledi.

Bayan Carelli, “Victor, kargaların insanlara hiç bu şekilde saldırdığını görmemiştim,” dedi. Kocasından bir açıklama bekliyor gibiydi.

Victor omuzlarını silkti. “Rüzgardan olmalı,” dedi.

Ancak Stanley'nin içinde, sanki sinsi kargaları bu şekilde davranmaya zorlayan şeyin hava şartları olmadığı hissi vardı. Hemen haritasının parçalarını toparlayıp yukarı kata çıktı. Odasında tekrar parçaları bir araya getirip haritanın ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Gizemli yaratıkları düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bataklıkta yaşayan Çingenerler günlük işleriyle meşguldüler. Çocuklar bağıra çağıra koşuşturuyor, erkekler de ya odun topluyor, ya da arabalarının tekerleklerini tamir ediyorlardı.

Greta çingene kampının yaşlı bilgesi idi. Bir derdi olan herkes ona başvururdu. O sırada, Greta masasına oturmuş, kristal küresine bakıyordu. Daha önceden pusla kaplı olan küre şimdi berraklaşmıştı. Greta kürenin içinde bir,

hayır, iki tane surat gördü. Bunlardan biri bir erkekti, diğeri de bu erkeğin arkasında yürümekte olan bir kadındı. Ancak çift yalnız değildi. Kadının arkasında tek sıra halinde yürüyen üç tane de çocuk vardı. İlk önce hep birlikte köyün içinden geçtiler, sonra rıhtımdan Mum Geçidi Malikanesi'ne yöneldiler.

Sonra kürenin içindeki görüntü kayboldu.

“Hay aksi!” dedi Greta. “Gizemli bir şeyler gördüm kürede ama pus kaplamış her yeri. Ne gördüğümü bilemedim. Bakalım bu sefer ne olacak? Birisi Stanley’nin evini lanetliyor ama derdi nedir acaba?” Yaşlı kadın endişeyle içini çekti. Kristal kürenin üstünü kadife bir kumaş parçasıyla örttü ve biraz hava almak için dışarıya çıktı.

Bu sırada, Stanley de haritayı yakın dostu Daisy Grouse’a gösteriyordu. “Bak, Daisy. Haritanın neyi gösterdiği gayet açık ama tam ortasında kocaman bir delik var.”

Daisy çok akıllı, ayakları yere sağlam basan bir kızdı. İki birlikte gayet iyi bir ikili oluşturmuşlardı ve bir çok sorunu tereyağından kıl çeker gibi çözmeyi başarmışlardı. Daisy amcasının deniz fenerinde kalmadığı zamanlar, mutlaka gelip malikanede kalırdı.

“Bir de ben deneyeyim,” dedi Daisy.

Haritanın parçalarını farklı bir biçimde yan yana koymaya çalıştı ama Stanley'nin parçaları dizisinin doğru olduğunu fark etti. Sanki birisi haritanın tam ortasındaki bölümü özellikle koparıp almış gibiydi.

Daisy, "Peki, eski dostumuz turna balığı bu konuda bir şey biliyor mudur acaba?" diye sordu. "Eminim ki bize bu konuda bir şeyler anlatabilir."

Stanley, "Olabilir," dedi. "Yeni kutusuna alışmaya çalışıyor ama sanırım şimdiye kadar alışmıştır." İki arkadaş haritanın parçalarını kapıp hemen aşağı kata indiler.

Stanley turna balığının ancak canının istediği zaman konuştuğunu biliyordu. İşin kötü tarafı, balık genellikle pek konuşkan değildi.

Stanley turna balığının yanına gidip, "Belki bu haritayla ilgili bize bir şeyler anlatabilirsin diye düşünmüştük," dedi heyecanla. "Haritanın ortasındaki bölüm eksik. Bunun bir anlamı var mı sence?"

“Evlat, sanırım Şu anda yapman gereken daha önemli bir iş var. Malikanede yaşamaya devam etmek istiyorsan, önce bu konuyu halletmelisin.”

Stanley balıŐa öfkeli bir bakış fırlattı ama turna balıŐının söyleyecekleri bu kadardı.

Tam o sırada kapıdan GÜM, GÜM, GÜM diye sesler geldi. Birisi kapıyı yumrukluyordu. Daisy haritanın tehlikede olduğunu görüp onu hemen çekmeceye tıktı.

Bayan Carelli ise o sırada merdivenlerden aşağı iniyordu. Üçü birlikte kapıya yöneldiler.

“Eee... Şey... siz Bay ve Bayan Alacakaranlık

olmalısınız, öyle değil mi?” diye sordu Bayan Carelli kapıyı açıp. Stanley kahya kadının sesinin titrediğini fark etti.

Stanley ve Daisy karşılarında son derece tuhaf görünümlü birilerinin durduğunu gördüler.

“İsmim Edmund Alacakaranlık, bu da karım Grace...” dedi kapının eşliğinde duran adam. Adamın suratı ifadeden yoksundu. Davranışları da oldukça mesafeli ve soğuktu. “Bu en büyük kızımız Annabelle, bunlar da ikizlerimiz Olive ve Berkeley.”

Uzun boylu bir kız onlara bakıyordu. Birbirlerine tipatıp

benzeyen ikizler de aynı şekilde kafalarını uzatıp içeri baktılar. İkizlerden kız olanının elinde kafasız, oyuncak bir bebek vardı. İkiz kardeşi de ellerini arkasında saklıyordu. Çocuğun suratında bir işler karıştırıyormuş gibi bir ifade vardı. Hepsinin üstünde yakaları ve kolları firfırlı, kasvetli görünümlü giysiler vardı. Ayrıca, hepsinin kaşları çatıktı ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmuşlardı.

Stanley teker teker hepsinin suratına baktı. Bu insanların görünüşünde bir tuhaflık vardı ama bunun ne olduğunu tam olarak çözememişti. Hepsinin kalın ve koyu renkli kaşları vardı. Bu yüzden gözlerine öfkeli bir ifade yerleşmiş gibi gözüküyorlardı. Saçlarıysa dümdüz ve ince telliydi.

Bay Alacakaranlık tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz duraksadı. Stanley bir şeyler söylemek istedi ancak ağzından tek kelime dahi çıkmadı. Aslında içinden kapıyı bu

insanların suratına kapatmak geçiyordu ama terbiyeli bir çocuk olduğundan bunu yapamadı. Sadece rahatsız bir biçimde yerinde kıpırdandı.

Tam o sırada, kargalardan teki çatıdan aşağı uçup Bay Alacakaranlık'ın şapkasının üstüne kondu. Sonra da neşeyle adamın omzuna tünedi.

“Kapını çalmamızın iyi bir nedeni var, Stanley,” dedi adam gözlerini ona dikip. “Şimdi beni iyi dinle. Senin Mum Geçidi Malikanesi olarak bildiğin bu malikanenin asıl ismi Alacakaranlık Malikanesi ve ben de buranın gerçek ve yasal sahibiyim. Buraya geri dönüp ailemle birlikte yerleşmek istiyorum. Yapacağımız çok iş var ve senin burayı yedi gün içinde terk etmeni istiyorum.”

Adam bunları öyle bir tavırla söylemişti ki sanki Stanley'nin başka seçeneği yoktu. Sesi duygudan tamamıyla yoksundu.

Söylediklerinden dolayı hiçbir biçimde pişmanlık ya da utanç duymadığı aşıkardı.

Stanley duyduklarını anlamaya çalıştı. Kapının önünde dikilmiş olan adam, malikanenin gerçek ve yasal sahibi olduğunu söylemişti.

Ancak Bayan Carelli'nin telaşlı halinden eser kalmamıştı, kadın kapılarına kadar gelip de onları kayıtsız bir tavırla buradan kovmaya çalışan adam yüzünden öfkeden köpürmek üzereydi.

“Mum Geçidi Malikanesi'nin gerçek sahibi Stanley Buggles'dır. Burası kendisine büyük amcası Amiral Swift'ten miras kalmıştır. Ben de malikanenin kahyasıyım. Az önce söylediğiniz saçma sapan şeyleri dikkate dahi almayacağımızı bilin ve lütfen şimdi burayı terk edin.”

Bayan Carelli kapıyı kapatmaya çalıştı ama Alacakaranlık ailesinin oğlu hemen ayagını

kapıdan içeri uzatınca, Bayan Carelli kapıyı tekrar açmak zorunda kaldı.

Bay Alacakaranlık, “Ha, tabii, Amiral Swift,” dedi ifadeden yoksun bir biçimde. “O Alacakaranlık, ailesini korkutup ben daha küçücük bir çocukken malikaneyi ailemin elinden alan korsan değil miydi?” diye sordu. “Bu karşımda duran sevimli gencin korsanlarla dolu bir aileden geldiğine inanmak çok güç. Şimdi, lütfen malikaneden ayrılırken bize ait olan şeyleri burada bırakın. Buraya geldiğimde evi talan edilmiş vaziyette bulmak istemem. Tam bir hafta sonra geri geleceğiz. Ancak bu arada malikanenin size ait olduğunu kanıtlayabilerseniz, elinizden geleni ardınıza koymayın.” Sonra adam pis pis sırıttı.

Adamın omzundaki karga havalandı ve aile arkalarını dönüp oradan uzaklaştılar. Patıkaya çıkıp ilerlerlerken ikizler aynı anda arkalarını dönüp Stanley’ye dillerini çıkardılar. Daisy ve

Bayan Carelli
duyduklarının
şaşkınlığıyla içeri
girip sıcak bir
şeyler içmeye karar
verdiler. Stanley
ise evin içinde
dolanmaya
başladı.

Salonu baştan aşağı kaplayan tuhaf ve güzel Őeylere baktı. .

Kavanozların içindeki hayvan kafalarına, kafataslarına, iskeletlere, tuzaklara düşüp de yakalanan ya da avlanmış içi doldurulmuş vahşi hayvanlara göz attı. Sonra kapısına kadar gelen tuhaf aileyi düşündü.

Tüm bunlar gerçekten de *onlara* mı aitti?

O tuhaf aile mi malikanenin sahibiydi? Ya kendisi ne olacaktı? Bu çok sevdiği adada yakında evsiz mi kalacaktı?

“Dur bakalım. Haritayı şimdilik unut,” dedi Daisy. Haritayı çekmeceден çıkarıp Stanley’nin odasına getirdi ve gümüş kutunun yanına koydu. Daisy, Stanley dışında gümüş kutunun dolabın içindeki gizli bir bölmede durduğunu bilen tek kişiydi.

Daha sonra, hep birlikte mutfak masasının etrafına oturup ellerinde ne kadar belge varsa masaya koydular. Sertifikalar, ölüm belgeleri ve Stanley’nin pek ne olduğunu bilmediği ama

mutlaka işe yarayacağını düşündüğü belgelerin hepsi masanın üstünde toplandı.

Stanley, “Victor, sen bana daha geçenlerde buranın isminin Alacakaranlık Malikanesi olduğunu söylememiş miydin?” diye sordu.

“Haklısın, Stanley. Ama Alacakaranlık ailesi zaten senelerdir bu köyde yaşıyorlar. Büyük Amcan Bart burayı iyi niyetle satın almıştı. Buna eminim. Şimdi, elinde ne kadar belge varsa, hepsini teker teker gözden geçirelim.”

Victor tüm belgeleri dikkatle okudu. Her belgenin önünü, arkasını, tek bir satır dahi atlamadan inceledi. Gözlüklerinin üstünden bunları okuyup sonra bir parça kağıdın üstüne notlar düştü.

Bu sırada, Bayan Carelli de kendisini oyalamaya çalışıyordu. “Sakin olmaya çalışacağım,” dedi kendi kendine. Ocağı yakıp hamur açmaya başladı. Bir yandan da

Alacakaranlık ailesinin ne denli 'görgüsüz insanlar' olduğunu mırıldanıyordu.

Stanley ve Daisy,
adanın valisine
danışmaya karar
verdiler. Bu
yüzden köye
indiler. Ancak
malikaneden
çıkarcıkılmaz,
bir karga gelip
yollarını kesti.
Karganın hiç
onlardan çekiniyormuş gibi
bir hali yoktu.

Sonra iki karga daha geldi;
kuşların gözleri minik birer ay
gibi parlıdıyordu. Aniden beş altı

karga daha çıkageldi ve kuşlar Stanley'nin kafasını gagalamaya ve tırmıklamaya başladılar. Daisy ellerini kuşların üstüne savurup onları uzaklaştırmaya çalışınca da kargalar onun ellerini de kara pençeleriyle sıyrık içinde bıraktılar.

Çocuklar hızla köye koştular. Hemen belediye binasına girip kuşların gazabından korunmaya çalıştılar.

Vali Penelope Spoonbill sanki onları bekliyormuş gibi kapıda dikiliyordu. Vali ufak tefek, saçları geriye doğru taranmış, gaga burunlu bir kadındı. Ellerini birbirine kavuşturmuştu. Tıpkı bir kız kurusuna benziyordu ama tüm bu zayıf görüntüsünün altında oldukça otoriter bir kişilik yatıyordu.

“Günaydın, Stanley. Telaşlı gözüküyorsun ama yanına bir arkadaş almakla iyi etmişsin. Yardıma ihtiyacın olabilir,” dedi.

Stanley, “Neden öyle dediniz?” diye sordu.

“Korkarım ki Bay Alacakaranlık senden önce davrandı, Stanley. Bana gelip bir konuda fikrimi sordu. Kendisi, ben daha küçücük bir kızken, Alacakaranlık Malikanesi’nin ailesinin elinden zorla alındığını iddia etti. Ancak ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.”

Stanley, “İyi de ne diye bunca zaman *sonra* geri gelmiş?” diye sordu.

“Sanırım Alacakaranlık ailesi büyük amcandan biraz çekiniyormuş, Stanley. Buraya ilk geldiğinde senin de başın bir hayli kalabalıktı. Ancak malikaneyi birçok sorundan kurtarıp huzura erdirdin. Bütün sorunlar aşılnca, onlar da bunu fırsat bilip geri geldiler.”

“Ama Bay Alacakaranlık’ın talebi çok gülünç,” dedi Stanley. “Bunu kimse ciddiye almaz ki. Eminim ki Crampton Adası’nın katı kanunları bizi koruyacaktır.”

“Tabii ki Stanley. Kimse durup dururken bir yerin kendisine ait olduğunu iddia edemez. İddialarını kanıtlamak zorundalar. Bununla sen uğraşmak zorunda değilsin. Gerekli olan tüm belgeler sende, değil mi?”

“Evet, tabii,” dedi Stanley. Nihayet karşısına mantıklı ve ne dediğini bilen birisi çıktığı için Stanley derin bir oh çekti.

Penelope Spoonbill *Mülkiyet Hukuku* isimli kocaman bir kitap çıkardı ortaya. “Kitaba bakıp bu işi bir açıklığa kavuşturalım,” dedi. “Ancak seni hemen uyarayım: Bay

Alacakaranlık da bu detayların hepsinden haberdar. Niyeyse bir üstünlüğü olduğunu düşünüyor olmalı,” dedi vali.

Sonra, daha önceden işaretlemiş olduğu bir sayfayı açtı ve uzun parmaklarından birisini sayfanın üstünde gezdirdi. Ta ki aradığı paragrafı bulana dek... Sonra da uzunca bir cümleyi işaret etti. “İşte burada,” dedi.

Eğer ki bir mülk konusunda bir anlaşmazlık meydana gelirse, taşa yazılı herhangi bir kanıt bulunmadığı takdirde, mülkün yasal sahibinin mülkiyet belgelerini göstermesi yeterlidir.

Daisy, “Daha basit bir biçimde açıklamak gerekirse, bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

Bayan Spoonbill, “Şu demek oluyor,” dedi, “Eğer Stanley’nin elinde malikanenin sahibi olduğuna dair yazılı belgeler varsa, sorun yok.”

Stanley, “Peki ya Şu son kısımda ne demek isteniyor?” dedi. “Hani ‘taşa yazılı bir kanıt’ kısmı var ya?”

“Ha, o çok da önemli değil, Stanley. Bu sadece Alacakaranlık ailesinin malikanenin sahibi olduğunu gösteren taşa yazılmış bir ifade olduğu anlamına geliyor. Hepimiz de böyle bir Şeyin var olmadığını biliyoruz, öyle değil mi? Yani, hani eskilerin de dediği gibi ‘akıl almaz bir durum ortaya çıkmadığı sürece’ malikanenin sahibi sensin. Bu eski belgelerde tuhaf tuhaf ifadeler kullanıldığı oluyor.”

Ama bu ifade Stanley’nin hiç hoŐuna gitmemiŐti. Daha eve varmadan, korktuğu başına geldi.

Belediye binasından ayrıldıklarında hava kararmak üzereydi. Alacakaranlık ailesinin ikizleri kapıda duruyorlardı. İkiizler Daisy ile

Stanley'nin arkasından baktılar. Kardeşlerden kız olanının elinde hâlâ kafasız bebeği vardı.

“Merhaba, Stanley. Yanındaki kim?” diye sordu Olive isimli kız.

“Şey... Merhaba Olive. Bu arkadaşım Daisy.”

Olive, Daisy'ye bakıp, “Ne kadar güzel, değil mi?” dedi ve iki kardeş çığlıklar ve kahkahalar ata ata, karanlıkta gözden kayboldular.

Stanley, “Şey... Sanırım onlar biraz tuhaf,” dedi Daisy'ye bir açıklama yapması gerektiğini hissederek.

Rıhtımdaki ateş sepetleri yanıyordu. Evlerin pencerelerinden dışarı sızan ışıklar da çocukların rahatça eve dönmelerini sağladı.

Ancak malikanenin dışında da tuhaf bir şeyler oluyordu. Üç dört kişilik bir grup insan kapının önünde duruyordu. Birinin elinde bir fener vardı. Sokakta çın, çın, çın diye bir ses yankılanıyordu.

Stanley çatıdaki kargaların sessizce ve hiç hareket etmeden beklediğini fark etti.

“Alacakaranlık ailesi gelmiş olmalı,” dedi.

“Yoksa kuşlar şu anda çıldırmış olurlardı.”

Gerçekten de Edmund Alacakaranlık elindeki feneri ön kapının sağ tarafındaki sütuna tutmuştu. Bir adam da elinde bir keskiyle sütunun üstünü kaplamış olan katmanı kaldırmakla meşguldü. Bay Ve Bayan Carelli suratlarını asmış onları izliyorlardı.

Bayan Carelli, “Burada olmaya hiç hakkınız yok,” dedi. “Bu ne cüret!”

Stanley, “Neler oluyor?” diye sordu.

Bay Alacakaranlık her zamanki ruhsuz ses tonuyla, “Lütfen biraz sabırlı olun,” dedi. “Az sonra bir sonuç elde edeceğiz.”

Ancak Stanley bunun neyin sonucu olduğunu sormadan, işler daha da karıştı.

Yontucu sütunun üstündeki bir parçayı

çekip çıkarmıştı. Elindeki parçanın diğer tarafını çevirince, üstündeki tozları ve kir pası biraz silkeledi. Taş parçasının üstünde şöyle yazıyordu:

“Özür dilerim,” dedi Bayan Spoonbill.

“Yasalara karşı gelemem. Büyük bir sorunla karşı karşıya olduğumu görebiliyorum ama elimden bir şey gelmiyor.”

Vali, malikaneye kadar gelmiş, durumu Stanley’ye ve Carellilere açıklamaya çalışıyordu. Sütunda Alacakaranlık ailesinin isminin geçmesi, onların eve talip olabileceklerini gösteriyordu. Bu da demekti ki Mum Geçidi Malikanesi her an onların eline geçebilirdi.

“Bu sorun mahkemede çözülene dek,
Alacakaranlık ailesinin malikanede kalmaya
hakkı var,” dedi vali. “Bu, adanın
kanunlarından biri.”

Vali evden
ayrılır
ayrılmaz,

Alacakaranlık ailesi pılını pırtısını toplamış halde malikanede bitiverdi. Yokuştan yukarı tıka basa eski püskü eşyalarla dolu bir arabayı itiyorlardı. Arabanın içinde uzun paltolarla, pelerinlerle ve silindir şapkalarla dolu bir tabut; ailenin kasvetli aile büyüklerinin portreleri; çirkin görünümlü birtakım süs eşyaları; tuhaf şekilli kavanozlar ve ilaç şişeleri; üstlerine erimiş mum damlamış, kutular dolusu tozlu el yazması kitaplar ve

uzun, kapkara perdeler vardı. Stanley bu eşyaların çoğunun malikanedeki eşyalara

benzediğini fark etti.

Arabanın bir yanında, üstünde ‘kırılacak eşya’ ve ‘sakın dokunmayın’ yazan tahta kutular duruyordu. Kutuların içinden de tuhaf hırıltılar, sesler yükseliyordu.

Bayan Carelli, “Kutuların içinde ne var kuzum?” diye sordu. “Buraya istediğiniz her şeyi getiremezsiniz.”

“Bunlar benim şahsi eşyalarım, Bayan Carelli. Lütfen işinizi yapın da bunları içeri taşımama yardımcı olun.”

Bayan Carelli, “Ben Alacakaranlık ailesinin kahyası değilim. Buradaki delikanlı için çalışıyorum. Bana maaş ödeyen odur, siz değilsiniz. O yüzden, size yardımcı olamayacağım,” dedi öfkeyle içeri girerek.

Bu sözlerin ardından dışarıda tatsız bir hava esti. Stanley evin ikiye ayrılması konusunda ısrarcıydı; kendi yatak odasının bulunduğu tarafı almak istiyordu. Alacakaranlık ailesiyse evin her tarafına girip çıkabilmek istiyordu.

Ancak Stanley dediğinde
diretti. Bayan Carelli ve
Victor da ona arka
çıkıldılar.

Stanley, “Bakın
beyefendi, size
hatırlatmak isterim ki
henüz hiçbir şey
kanıtlamış değilsiniz,”
dedi Bay
Alacakaranlık’a. Bu
adama karşı çıkmak kolay
değildi ama Stanley
kendisini bunu yapmaya
zorladı. “Size hak
ettiğinizden de fazlasını
sunuyoruz şu anda. O
yüzden de şartlarımı kabul
etseniz iyi olur. Ancak bu
şekilde malikanenin anahtarı

size verilecektir. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz.”

Stanley suratında kocaman bir gülümsemeyle, arkasını dönüp uzaklaştı. Bay Alacakaranlık ona bakarken gözlerini kısmıştı. Sonra sert adımlarla evin *kendisine* ait olan tarafına doğru yürüdü.

Victor, “Aferin evlat,” dedi. “Sen bildiğini oku. Doğru olanı yaptın evlat.”

Stanley yukarı çıkıp odasına girdi ve ilk kez kapısını kilitledi.

Stanley bir süre sonra bataklığa gidip eski dostlarını görmek istedi.

Evden arka kapıdan çıkıp bahçe kapısının üstünden atladı. Ancak kargalar evden çıktığını fark edip saldırıya geçtiler. Stanley bir kez daha ellerini kollarını sallayarak yaratıklardan kurtulmaya çalıştı.

Nihayet tepelere vardığında, kargaların gaklaması ve cıyıklaması dinmişti.

Arkadaşlarını görür görmez Stanley'nin keyfi yerine geldi. Koca Bartley alnından terler damlaya damlaya odun kesiyordu. Çocuklar bir daire halinde toplanmışlar, köpeklerle oynuyorlardı. Yakın arkadaşı Phinn ise eldivenli koluna tünemiş olan bir şahini besliyordu. Stanley on dakika boyunca kuşun bir tavşandan arta kalanları midesine indirmesini izledi.

O sırada, Greta vagonundan kafasını dışarı uzatıp Stanley'yi içeri çağırdı. Kamptaki küçük çocuklar Stanley'nin etrafını sarmış gömleğini çekiştiriyorlar, onu oyuna davet ediyorlardı, ancak Greta çocukları kovalayıp Stanley'yi içeri aldığı anda, Stanley kadının huzursuz olduğunu fark etti.

Greta, "İçeri gel evlat," dedi. "Sana anlatacaklarım var."

Greta'nın ufak vagonunun eski kalaslardan yapılmış, kubbe biçiminde bir tavanı vardı.

Tavandan süpürgeotları, tencereler, tavalar sarkıyordu. Bunların hepsi de harikulade renklere boyanmıştı. Vagonun en dibindeyse bir masa ve sandalyeler duruyordu. Stanley ve Greta masanın etrafında duran iki sandalyeye oturdular.

Greta, “Kristal küre bugünlerde çok yoğun,” dedi. “Senin başına gelenlerden haberim var. Epeydir buradan Alacakaranlık ailesini izliyorum. Ne tür insanlar olduklarını öğrendim. Şimdi, beni iyi dinle.

Çok uzun seneler önce, başarılı bir iş adamı adaya gelip buranın yerlilerine kendisine bir ev inşa etmeleri için tonla para ödemişti. Ancak şanssızlık bu ya, bir gece geç vakitte evine dönerken bir kurtadamın saldırısına uğradı. İş adamı ölmedi ancak kurtadam onu ısırdığı için, lanetlendi. Bir aptallık edip çoluk çocuğa karışınca da kanında dolaşan canavarın kanı, çocuklarına da geçti.

Bu adam iyi biriydi ama lanet bir süre sonra etkisini göstermeye başladı. Adamın bedeni bu durumu kaldıramadı ve adam hayatını kaybetti. Geride gözü yaşlı bir dul ve üç çocuk bıraktı. Çok geçmeden çocuklarının da hayvansı yönleri daha ağır bastı. Aslında çocuklar tam olarak kurtadam özellikleri taşımıyorlardı. Daha ziyade köpek gibi davranıyorlardı. Çiğ et yiyor, geceleri grup halinde sokaklarda geziyorlardı. Gündüzleri uyuyor, geceleri de tuhaf tuhaf uluyup tüm köyü sabahlara kadar uykusuz bırakıyorlardı.”

“Peki, çocukların babası kimdi?” diye sordu Stanley.

“Adı Brice Alacakaranlık’tı,” dedi Greta. “Ada halkı ta o zamandan beri bu olayı Alacakaranlık Laneti diye anmaya başladı.”

“Peki, Bruce Alacakaranlık’ın ailesi için inşa ettirdiği eve ne oldu?” diye sordu Stanley.

“İşte orası Alacakaranlık Malikanesi, Stanley.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Edmund Alacakaranlık, Brice’in uzaktan akrabasıdır. Onun ailesinde de kurdumsu özellikler görmek mümkün. Edmund hemen hemen senin yaşına gelene dek orada yaşadı,”

dedi Greta. “Tüm bildiklerim bu kadar.”

Derken, Bartley vagonun açık kapısının önünde beliriverdi. Bartley temiz yürekli, iri yarı, arkadaş canlısı bir adamdı. Dahası, hiçbir şeyden korkmaz, başı zorda olan herkese yardım eli uzatırdı. Adam koca elini Stanley’ye uzattı.

“Bunu nasıl beceriyorsun bilmiyorum, Stanley. Ya bela gelip seni buluyor, ya da sen başını derde sokuveriyorsun. Sanırım bugünlerde de pek farklı değilsin. Gerçi bu sefer yumruklarımızı da konuştuysak işe yaramayacak gibi gözüküyor.”

Greta, “Bu sorunu çözmenin bir yolu var,” dedi. “Her zaman bir yol vardır.”

Malikane’ye geri döndüğünde, Stanley’nin keyfi yine kaçmıştı.

Evden içeri adımını atmadan önce kuşlarla boğuşması yetmiyormuş gibi, bir de içeri girdikten sonra ne ile karşılaşacağına dair hiçbir fikri yoktu. Alacakaranlık ailesi malikaneye taşınmadan önce, Stanley burayı bir sığınak gibi kullanırdı. Ne zaman canı sıkılsa, kendisini malikaneye atardı. Fakat şimdi asıl sorun dışarıda değil, içerideydi.

İçeri girince, saçlarını düzeltip kargalar tarafından yara bere içinde bırakılan ellerini temizledi. Evde çıt çıkmıyordu. Hatta ortalık gereğinden fazla sessiz sakindi. Alacakaranlık ailesi neredeydi, neler karıştırıyorlardı?

Stanley karanlık koridorda ilerleyip odasına daldı. Kafasında bin bir türlü soru dolanıyordu. Ancak kapısının kilidine anahtarını sokar sokmaz, tam arkasında bir nefes sesi duydu. Niyeyse arkasını hemen dönemedi. Donakalmış, sesi dinliyor, bir yandan da bunu sadece hayal etmiş olmayı umuyordu ama

hayır... Ses git gide artıyordu.

Stanley kendisini zorlayıp arkasını döndü. Koridorun ta öteki ucunda, kocaman kapkara bir köpek gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Nereden çıkmıştı bu böyle? Köpek gerçekten de kocamandı; kafasını eğmiş, gözlerini Stanley'den ayırmıyordu.

Stanley dikkatle anahtarını çevirdi. Sonra kapıyı geriye doğru itip kendisini odasına attı. Ancak içeri gireyim derken ayağı halıya takıldı ve ahşap zemine boylu boyunca yayıldı. Köpek var gücüyle yerde çaresizce yatan Stanley'ye doğru koşturmaya başladı. Köpek yanı başına gelmiş, ağzından salyalar akıtıp akıtıp Stanley'nin başına dikilmiş ve hırlamaya başlamıştı. Stanley gözlerini sımsıkı yumdu. Köpek onu diri diri yiyecekti herhalde.

Derken birisi, "Steadman!" diye seslendi. "Steadman. Çabuk buraya gel oğlum!"

Köpek hemen masumane bir tavırla kapının eşiğinde duran Berkeley'nin yanına gitti.

Berkeley sırtarak, "Sadece oyun oynamak istiyor," dedi.

Ancak Stanley bir şey söyleyemeyecek kadar şok içindeydi. Hemen ayağı fırlayıp kapıyı içeriden kilitleti. Sonra alnında boncuk boncuk biriken terleri sildi.

O gece güç bela uykuya daldı. Sonraki birkaç gün boyunca da evde tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etti.

Gündüz saatlerinde Alacakaranlık ailesinden ses seda çıkmıyordu. Hatta odalarından dahi çıkmıyorlardı. Ancak hava kararmaya başlayınca, canlanıyorlar, uykudan uyanıyorlardı.

Bir gün daha sona ermişti. Stanley yatağında oturmuş dışarısını seyrederken rıhtımdaki bir şey çarptı gözüne. Daisy'nin deniz fenerindeki odasından dışarı yansıyan titrek mum ışığı. Başka biri ışığı göreceksin olsa aldırış etmezdi ama Stanley arkadaşının onunla haberleşmeye çalıştığını anlamıştı. Ya Daisy'nin ona söyleyeceği bir şeyler vardı, ya da yardımına ihtiyacı vardı. Daisy mum ışığını kullanarak, ertesi sabah malikaneye geleceğini haber verdi.

Stanley sabahleyin arkadaşı geldiğinde, kapının önüne çıkmış, kargaları kovalamaya çalışıyordu. Elinde kocaman bir bahçe küreği vardı ve bunu malikanenin girişine toplanmış olan kargalara savuruyordu.

Daisy kargaların kara tüylerinin arasından eve doğru koştu. Kapıyı kapatır kapatmaz da karşlarına Bay ve Bayan Alacakaranlık çıkıverdi.

Edmund Alacakaranlık, "Bu adada kargalara saldırmak pek de hoş

karşılanmaz, Stanley,” dedi. O sırada, Steadman da Edmund’ın arkasında durmuş, pis pis çocuklara bakıyordu. Köpekten hafif bir hırıltı yükseldi.

Mutfaktan bir ses, “Kargaları buraya siz getirdiniz,” dedi. Konuşan Bayan Carelli idi. Kadıncağızın üstü başı un içinde kalmıştı. Elindeki kaşığı bir kılıç gibi Edmund’a sallıyordu. “Kendisini ve konuklarını korumaya çalışması bir suç değil,” dedi.

“Haydi, çocuklar gelin. Mis gibi bir ekmek pişirdim.”

İki arkadaş daha sonra Stanley’nin odasına çıktılar. Merdivenlerin tepesinde Steadman, Alacakaranlık ailesinin yerleşmiş olduğu odaların önünde nöbet tutuyordu. Çocuklar basamakları çıkıp yukarı kata varınca, köpek de hemen

ayaklanıp onlara hırlamaya başladı. Stanley ve Daisy korku içinde parmak uçlarına basa basa köpeğin yanından uzaklaştılar.

Tam Stanley'nin odasına gireceklerdi ki Olive ve Berkeley yanlarında bitiverdi.

Stanley, "Ahhhh!" diye bağırdı. "Keşke böyle aniden çıkıvermeseniz insanın karşısına!"

İkizler, "Bizimle oynamak ister misiniz?" dediler bir ağzdan.

"Şey... hayır. Kusura bakmayın. Yapacak önemli bir işimiz var da..."

Tam o sırada imdatlarına Edmund Alacakaranlık yetişti.

"Çocuklar, gelin bakalım. Hemen odanıza gidin."

Nihayet Stanley'nin odasına sığınan ve kendisini biraz olsun güvende hisseden Daisy arkadaşına planından bahsetmeye başladı.

Stanley'nin yatağının üstüne ellerinde malikaneye ilgili ne kadar resmi belge varsa serdiler; malikaneye ait olan sertifikalar, evin

planları ve adanın bir haritası... Daisy tüm bunları incelemeye başladı. Stanley'den gümüş kutuyu getirmesini ve kutunun içindeki haritanın parçalarını yeniden dizmesini istedi.

“Hmmm. Tam tahmin ettiğim gibi!” dedi sevinçten uçarcasına.

Stanley, “Ne oldu?” diye sordu. Heyecanla arkadaşının yanıt vermesini bekledi.

Daisy adanın haritasını

gümüş kutudaki haritanın yanına koydu. “Görüyor musun?” dedi ağzı kulaklarına vararak. Stanley “Hayır!” dedi. Artık sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Stanley, haritanın

The purpose of this work is to
provide a comprehensive overview of
the various aspects of the
subject matter.

It is important to understand
the underlying principles of
the system in order to
effectively utilize it.

Further exploration of
this area is necessary to
gain a deeper understanding
of the complexities involved.

The following steps should be
followed to ensure
successful implementation.

Key factors to consider
include the quality of
the data and the
accuracy of the analysis.

It is essential to maintain
open communication
with all stakeholders
throughout the process.

Regular updates and
reporting are crucial for
monitoring progress and
addressing any issues
that may arise.

By adhering to these
guidelines, you can
optimize the performance
of your system.

The final outcome of
this project will be a
detailed report and
recommendations for
future improvements.

Further research and
development are required
to address the remaining
challenges and
achieve the desired
results.

Thank you for your
attention and
support. We look forward
to continuing our
collaboration.

ortasındaki deliğe baksana. Bu bir delik falan değil. Anlamadın mı? Biçimi aynı Crampton Adası'na benziyor.”

Stanley haritayı yakından inceledi. Daisy haklıydı! Haritanın ortasındaki delik aslında adanın kıvrımlarından oluşuyordu.

Bunca zamandır gözlerinin önündeki şeyin ne olduğunu anlamamışlardı! Önce gümüş kutuyu bulmuşlar, daha sonra da bunun içindeki mumların içine gizlenmiş olan haritayı keşfetmişlerdi. Ancak haritanın üstünde açığa çıkardıkları şey Stanley'nin içine heyecan dalgaları yaymıştı. Peki, haritada anlatılmak istenen şey tam olarak neydi? Nereye gitmeleri gerekiyordu? Bunu bir sır olarak saklayabilecekler miydi? İşte, Stanley'nin aklından bu sorular geçiyordu.

İki arkadaş haritanın üst kısmından başlayarak, tekrar haritada yazan talimatları gözden geçirmeye başladılar. Stanley yazanları yüksek sesle okuyup bir anlam çıkarmaya

çalışıyordu. Ancak çok geçmeden bir sorunla karşı karşıya olduğunu fark etti.

“Daisy, bunun hiçbir anlamı yok!”

“Niye?”

“Haritada gösterilen yeri bulduk diyelim. Oraya gidince ya çok değerli bir şey bulursak ne olacak? Eger bulduğum şeyi malikanede tutacak olursam, onu sahip olduğum diğer şeylerle birlikte kaybedebilirim. Zaten gümüş kutuyu kaybedeceğim diye ödüm kopuyor. Alacakaranlık ailesinin çocukları her tarafa girip çıkıyorlar. Üstelik vakitlerinin çoğunu bizi gözetleyerek geçiriyorlar. Haritayı incelemeden önce, onlardan kurtulmanın bir yolunu bulsak daha iyi olmaz mı?”

“Haklısın,” dedi Daisy. “Malikanedeki bu saçma durum ortadan kalkana dek oyalanmalıyız.”

Böylece iki arkadaş kısa bir süre sonra tekrar hazine avcılığına geri dönmeyi umarak her şeyi ortadan kaldırdılar.

Bu arada, Stanley arkadaşından kendisine ufak bir macerada eşlik etmesini istedi. Daisy'ye Alacakaranlık ailesinin gündüzleri ne kadar sessiz olduklarından bahsetti. Adada gün ağarınca, ailenin tüm fertlerinin odalarının perdeleri sımsıkı örtülü oluyordu ve evde çıt çıkmaması Stanley'nin sinirlerini bozuyordu. Ancak geceleyin, tüm aile hareketleniyor, malikanenin koridorlarında tuhaf tuhaf sesler yankılanıyordu.

“Bir gece Bayan Carelli evde neler olup bittiğini anlamak için yataktan kalkıp Alacakaranlıkların tarafına geçmiş, ama gördüğü şey karşısında o denli dehşete kapılmış ki apar topar odasına kaçıp ardından kapısını sımsıkı kilitlemiş,” dedi Stanley.

“İyi de... Orada ne görmüş peki?” diye sordu Daisy.

Stanley, “Bilmiyorum” dedi. “Bana söylemiyor! Daisy lütfen,” dedi Stanley. “Bana yardımcı olmalısın. Bu insanların ne işler

karıştırdığını mutlaka öğrenmem gerek. Benimle birlikte Mum Geçidi Malikanesi'nin gizli koridorlarından geçip Alacakaranlık ailesinin işgal ettiği odalara göz atar mısınız?"

Daisy tamam manasında kafasını salladı. Stanley arkadaşının Alacakaranlık ailesini gözetlemeye pek hevesli olmadığını görebiliyordu ama bunu kendisinin de yapmak istediği söylenemezdi. Tabii, Alacakaranlık ailesini gözetlemeden de onların neler çevirdiğini bilmek mümkün olmayacaktı.

Bu arada Stanley kendisini olanların heyecanına kaptırılmış ve boş bulunarak hiç yapmaması gereken bir şey yapmıştı. O ve Daisy odadan çıkıp mutfığa yönelirken odanın kapısını kilitlemeyi unutmuşlardı.

İki kahraman arkadaş, mutfakta oturmuş bir yandan Bayan Carelli'nin fırından yeni çıkmış ekmeğini yiyip bir sürahi dolusu sütün yarısını içerken bir yandan da evde izleyecekleri yolu tartışıyorlardı fısıldaşarak.

Tam on dakika sonra, malikanenin duvarlarının arasındaki gizli geçitlere girmiş, sürünü sürüne ilerliyorlardı. Stanley bu geçitlerden bazılarını daha önceden keşfetmişti ama Daisy ona malikanede daha birçok geçit

olduğundan bahsetmişti.

Üstleri başları ekmek kırıntıları ve süt lekeleriyle kaplı vaziyette Alacakaranlık ailesinin bulunduğu tarafa geçerken karanlık geçitte kıkırdamaya başladılar.

Daisy önden gidiyordu. “Aman sessiz ol!” dedi fısıldayarak. “Yaklaştık.” Daisy malikanenin her karşını biliyordu. Hatta malikanede keşfettiği yerler, evin asıl planında bile gözükmüyordu. Stanley, Bruce Alacakaranlık’ın uzun seneler önce ne diye bu gizli geçitleri inşa ettirdiğini düşündü.

Çok geçmeden, Alacakaranlık ailesinin tarafına geçmişlerdi. Daisy demir parmaklıklı bir havalandırma deliğinden içeri baktı. Bay Alacakaranlık yatağında uzanmış uyuyordu.

Stanley de arkadaşının yanına geçip Bay Alacakaranlık’ın göğsünün hafif hafif inip kalktığını gördü. Ancak Stanley adamın pek de mışıl mışıl uyur gibi gözükmeyişini düşündü.

Bay Alacakaranlık suratında kasvetli bir ifadeyle ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Üstünde hâlâ o tuhaf koyu renkli giysiler vardı. Sanki yatağında değil de bir tabutun içinde uzanıyor gibiydi.

Daisy ve Stanley odaya göz attılar. Odanın farklı yerlerinde birkaç tane cam kutu vardı ama bunların içinde ne olduğunu buldukları yerden göremiyorlardı. Oda temiz ve tertipliydi ama içeride çok tuhaf bir koku vardı.

Aniden Steadman uzandığı yerden fırlayıp havalandırma deliğine yöneldi. Gürültüyle havayı kokluyor, onlara dişlerini gösterip hırlıyordu.

Bay Alacakaranlık uyanıverdi. “Ne oldu oğlum?” diye sordu. Bu sırada Steadman burnunu deliğe dayamış, delikten içeri bakmaya çalışıyordu.

Stanley ve Daisy hemen kafalarını eğip koridorun karanlığına sığındılar.

Eğer Bay Alacakaranlık çocukken malikaneyi Stanley kadar gezmişse, gizli geçitten de haberdar olması mümkündür.

Tam o sırada Bayan Alacakaranlık içeri girdi. “Ne oldu Edmund?” diye sordu.

“Emin değilim hayatım ama sanırım ziyaretçilerimiz var. Fare ya da sıçan olabilir. Hatta daha büyük bir şey de olabilir!” dedi çenesini sıvazlayarak.

Bu arada Steadman çılgına dönmüştü. Hırlıyor, havlıyor, yerinde dört dönüyordu. Yan odada uyumakta olan Olive ile

Annabelle’i de uyandırmıştı. Stanley ve Daisy ise köpeğin bulunduğu odadan uzaklaşıp kız kardeşlerin odasına yönelmişlerdi. Kızlar yatakta oturmuş, ellerini çırpıp bir oyun oynamaya başlamışlardı. Oyunda sırayla tuhaf bir tekerleme mırıldanıyorlardı ki Stanley onların ne dediklerini fark edince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

‘Zavallı Stanley’yi kim öldürdü?’ ‘Ben” dedi Karga,

“Okumu yayımdan fırlatıp öldürdüm zavallı Stanley’yi.”

‘Ya Stanley’nin akan kanını kim topladı?’ ‘Ben” dedi Balık,

“Minnacık ağzıma doldu Stanley’nin kanı.”

‘Ya kefeni kim hazırlayacak?..’

“Kızlar, lütfen... Çok gürültü yapıyorsunuz,” dedi Bayan Alacakaranlık kafasını kapıdan içeri

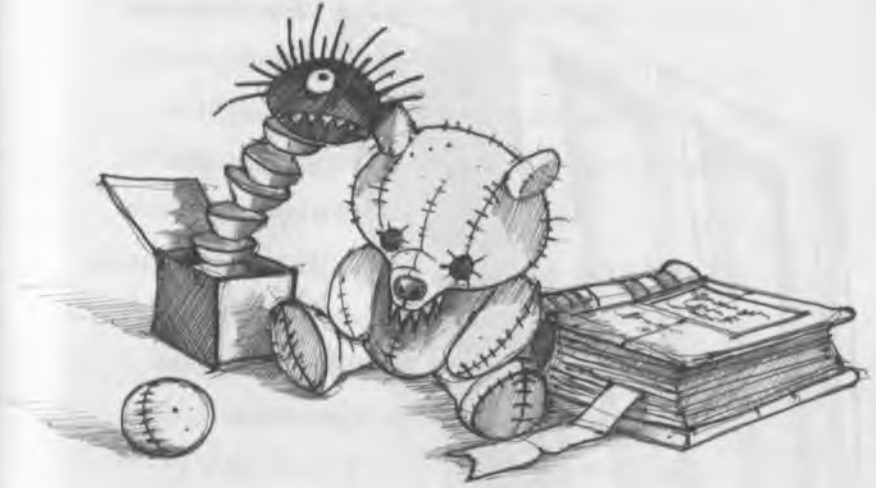
uzatıp. “Uyumaya çalışıyoruz. Siz de uyusanız iyi olur.”

Tam o sırada, Stanley ve Daisy dar geçitte tanıdık bir ses duydular. Bu, Steadman’dı. Bay Alacakaranlık onu etrafı kolaçan etsin diye geçide yollamış olmalıydı. İki arkadaş tam arkalarından gelen nefes sesini duyunca, apar topar geçitte ilerlemeye çalıştılar. Daisy çaresizlik içinde ötedeki odanın havalandırma deliğinin parmaklıklarını içeri doğru itti. İki kafadar hemen odaya daldılar, deliğin kapagını da artlarından kapattılar. Neyse ki bu oda boştu, yatak örtüsü hiç bozulmamıştı.

Burası Berkeley’nin odasıydı ama çocuk ortalıkta yoktu.

Bu odaya da tuhaf, pis bir koku hakimdi. Odanın dört bir yanına tuhaf görünümlü, ürkünç oyuncaklar saçılmıştı. Duvarlarsa el izleriyle ve karalamalarla doluydu. Ne dağınık bir odaydı burası!

Odadaki çalışma masasının çekmeceleri ağzına kadar irili ufaklı, türlü renlerdeki sıvılarla doldurulmuş şişelerle doluydu. Bunlardan bazıları köpük köpüktü. Hatta birinin içinde her an patlamaya hazırmiş gibi

gözükten buğulu, köpüklü bir sıvı vardı.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi. Daisy hemen yatağın altına saklandı. Stanley de yatağın içine girip örtüyü kafasına kadar

çekiverdi. Bir saniye sonra, içeri Bay Alacakaranlık girdi.

“En azından birimiz mışıl mışıl uyuyor,” dedi yatağa bakıp. Steadman, Berkeley’nin

odasının

havalandırma

deliğine

ulaşmış,

çılğınlar gibi

hırlıyordu.

Bay Alacakaranlık

dışarı çıkıp

odanın kapısını

kapatırken

“Çabuk geri

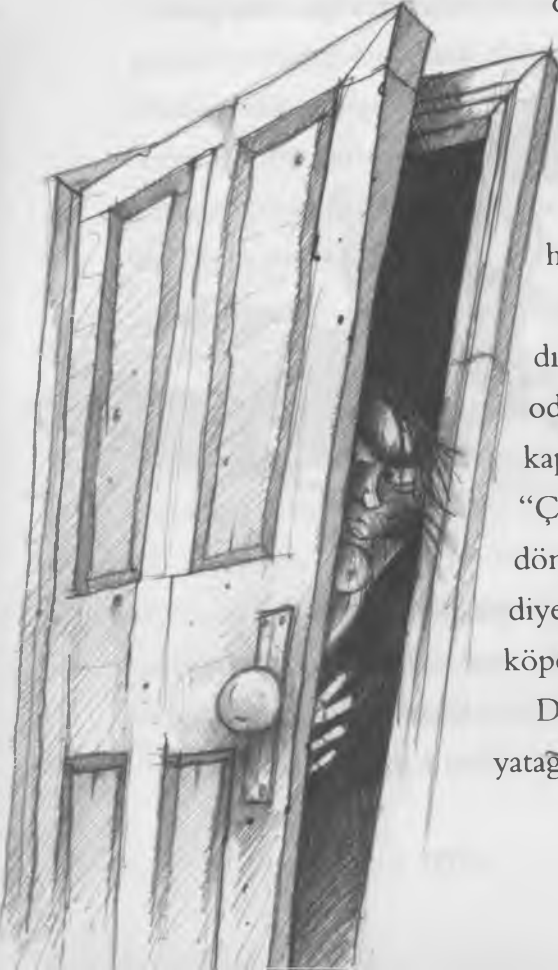
dön oğlum!”

diye bağırdı

köpeğine.

Daisy kafasını

yatağın altından

çıkıp, “Ucuz kurtulduk“ dedi. “Berkeley geri dönmeden hemen çıkalım buradan.”

Steadman’ın gizli geçitten çıktığından emin olduktan sonra, iki arkadaş tekrar havalandırma deliğinin kapasını kaldırıp geçide girdiler. Ancak bu sefer geldikleri yoldan geri dönmeyip daha uzun bir yola saptılar.

Stanley artık Alacakaranlık ailesinin fertlerinin gündüzleri uyuyup geceleri uyanık olduklarından emindi.

Kız kardeşlerin söylediği tuhaf tekerlemeyse aklına takılmıştı.

İki arkadaş zemin kata giden dik bir merdivenden aşağı inmeye başladılar. Aniden Daisy’nin aklına mutfaktaki bacanın olduğu yere açılan bir kapının olduğu geldi. Buradan geçtikleri takdirde, mutfığa geri dönmüş olacaktı. Nihayet, Stanley buz gibi şöminenin içinden kafasını dışarı uzattı.

“Etraf sakın,” dedi bacadan içeri atlayıp.

Üstleri başları kurum içinde kalmasına rağmen, Stanley ve Daisy sandalyelerine yerleşip sütlerini bitirdiler.

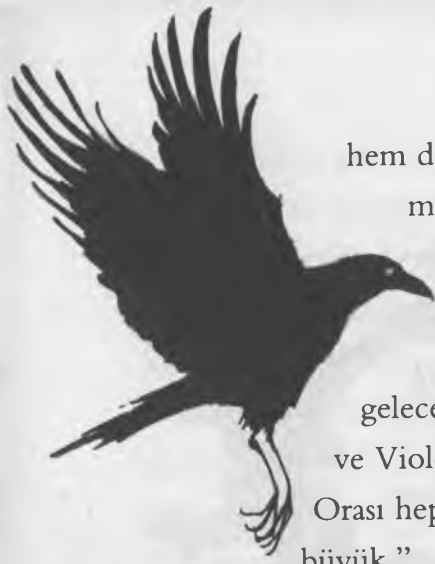
Ancak onlar malikanenin Alacakaranlık ailesine ait olan bölgesini araştıra dursunlar, bu sırada birisi de malikanenin diğer odalarına girip çıkmaktaydı. Bu, Stanley ile Daisy odasına girdiğinde dışarıda olan birisiydi. Çocuklar kapkara parmaklarıyla ekmek kırıntılarını tabaklarından sıyırıp sütlerini son damlasına kadar içerken Berkeley de elinde tuttuğu bir şeyle birlikte gizlice odasına dönüyordu.

Bayan Carelli ve Stanley mutfakta oturmuş kahvaltı ederlerken Victor da onlara planlarından bahsediyordu.

“Artık malikanenin bahçesiyle ilgilenmem mümkün değil,” dedi. “Evden dışarı her adımımı attığımda, kuşların saldırısına uğruyorum. Zaten kuşlar bir tek bize saldırıyorlar. O yüzden köye inip mum dükkanını elden geçirmeye karar verdim. Eğer bizi malikaneden atacak olurlarsa, hem evsiz,

hem de işsiz kalacağız. Eğer
mum dükkanını hazır
edersem, en azından
oraya sığınırız. Stanley,
işler bu raddeye
gelecek olursa, sen de benimle
ve Violet ile birlikte gelirsin.
Orası hepimizi alacak kadar
büyük.”

“Çok nazıksınız,” dedi Stanley.

“Hiç de değil,” dedi Victor.

“Sahip olduğum her şeyi sana
borçluyum. Korkuluk
Tepesi’nden beni kurtaran
sensin. Şimdi seni kurtarma sırası
bende.”

“O halde seve seve sizinle
gelirim,” dedi Stanley.

“Küçük beye de bakın!”
dedi Bayan Carelli.

“Malikanenin sahibi adaya
geldiği günden beri
parmağını dahi oynatmamış,
şimdi karşısına eski püskü bir
mum dükkanı çıkıyor, o da çalı süpürgesini
kaptığı gibi yardıma koşuyor.”

Hep birlikte kahkahalarla gülmeye
başladılar. Stanley, Alacakaranlık ailesi
gelmeden önce ne kadar mutlu olduklarını
hatırladı. Acaba her şey eskisi gibi olacak
mıydı?

Daha sonra, Victor’ın alet
edevatını küçük bir el
arabasına doldurdular.

Bayan Carelli onlara kocaman
bir piknik sepeti hazırladı.

Dışarı çıkınca, kuşları
kova kova köye
doğru ilerlemeye
başladılar.

Çok geçmeden
köye vardılar.
Meydandan, kalabalık
sokaklardan, şekerçi
dükkanından ve
belediye binasının
önünden geçtiler.
Sokağın köşesindeki
ufak mum
dükkanının önünde
durdular.
Dükkanın paslı
kilidi uzun
senelerden beri
ilk kez
açılıyordu.
Her yanı
saran
örümcek

ağları kapının açılmasını dahi engelliyordu. Nihayet kapıyı açıp içeri girdiler. Aniden burunlarına nem kokusu çarptı. Victor içerisini havalandırmak için hemen pencereleri açtı.

Victor kutuların içindeki mumları gözden geçirip etraftaki ıvır zıvıra baktı. Stanley de dikkatle dükkanı incelemeye başladı.

Dükkanın ön tarafında vitrin vardı. Kasanın arka tarafındansa arkadaki odalara geçiliyordu. Dükkanın arka kapısından da arı kovanlarının bulunduğu bahçeye çıkılıyordu. Bahçenin ötesinde de bataklık bölgesi vardı.

Arka taraftaki odalardan biri Stanley'nin hayal ettiği gibi büyüktü. Tüm mumlar, bu kocaman odada yapılıyordu. Odanın tam ortasında, zeminin üstünde küvet gibi büyük bir kazan vardı. Bunun etrafı da tezgahlarla çevriliydi. Odanın bir ucundan diğer ucuna kadar tavandan sarkan iplerin üstündeymiş mumlar asılıydı.

Yukarı kattaysa üç tane daha küçük oda vardı. Bunlardan birinin içinde tenekeden bir küvet ve maşrapa, diğer iki odadaysa yataklar vardı. Ancak her şeyin üstü tozla kaplanmıştı.

Çok geçmeden, işe koyulmuş, her yeri bir güzel silip süpürmeye başlamışlardı. Victor durup çılgınlar gibi ortalığı temizleyen Stanley'ye bakarak güldü. Bayan Carelli, Stanley'nin bu halini görse, şak diye düşüp bayılırdı.

Derken, birisi pencereyi tıklattı. Gelen Daisy'ydi, elinde de bir süpürge vardı. Daisy içeri girdikten sonra, günün geri kalanını hep birlikte evi pırl pırl yaparak geçirdiler. Üçü birden toz alıyor, bir şeyleri yıkıyor ya da çitiliyorlardı.

Onlar mum dükkanını eski haline çevirmek için uğraşp dururken Bayan Carelli de malikaneye göz kulak oluyordu. Kısa bir süre için dahi olsa hep birlikte evden çıkacak olsalar

bir daha eve giremeyeceklerini biliyorlardı.

Daisy tam
dükkanın pencerelerini
siliyordu ki gözüne bir
şey takıldı. “Stanley,
baksana!” diye bağırdı.

Stanley hemen
pencereye yöneldi.
Sokağın karşısındaki
harap evden dışarı
Berkeley
çıkıyordu.

İki arkadaş
merakla Berkeley’yi
izlerken yanlarına
Victor geldi. “Özür
dilerim, sizlere bir
şey söylemeyi
unuttum. Şu
karşıdaki ev eskiden

Alacakaranlık ailesinin yaşadığı yerdı. Umarım yakında oraya geri dönerler. Tuhaf bir şey söyleyeyim mi size? Alacakaranlık ailesi eskiden bu dükkanın en iyi müşterileriydi.”

Stanley karşıdaki eve baktı. Evin tutulacak bir yanı kalmamıştı. Duvarları çürümüş, kiremitleri paramparça olmuştu. Pencerele rin kanatlarıysa üstünkörü kapatılmıştı. Egreti çatının üstünde eğri bir baca duruyordu. Stanley aniden Alacakaranlık ailesi Mum Geçidi Malikane'sine gelmeden önce kargaları bu evin çatısında gördüğünü anımsadı.

O gece, Stanley ve Victor eve döndüklerinde evde bir tuhafılık vardı. Kargalar çatının ta öteki tarafına tünemişlerdi ve onlara saldırmaya yeltenmemişlerdi. Hatta kıllarını dahi kıpırdatmamışlardı.

Stanley şaşkınlıkla kargalara baktı. O anda eve giden patikanın öteki ucunda birisinin durduğunu fark etti. Bu Phinn'di; şahini de koluna tünemişti. Phinn her birkaç dakikada bir şahini havaya bırakıyor, şahin de havada birkaç

daire çizip tekrar onun koluna tünüyordu.

Phinn, “Beni buraya Greta yolladı,” dedi onlara doğru yürümeye başlayıp. “Bana çok geçmeden senin eve döneceğini söyledi ve kargaları senden uzak tutmamı istedi,” dedi.

Stanley koca şahinin geri dönüşünü ve Phinn’in koluna inişini izledi. Şahin devasa boyutlarda ve güçte olduğu halde, son derece zarif bir biçimde uçuyordu. Koca kuş kafasını kaldırıp Stanley ile Victor’a baktı.

Stanley, “Ne kadar güzel,” dedi. Elini yavaşça şahine doğru uzatıp kuşun karnının altındaki tüyleri okşadı.

“Dikkatli ol, evlat. Onun önce sana alışması gerek. Normal şartlar altında, elini ona doğru uzatan her şeyi parçalar.”

Ancak Stanley hayvanların güvenini nasıl kazanacağını iyi biliyordu. Hayvanlarla çok doğal bir şekilde iletişim kurmakta ustaydı. Eve dönüp perdelerin arasından onları gözetleyen

Edmund Alacakaranlık'ı gördüğünde de çatıdaki kargalara rağmen kendisini güvende hissetti. Alacakaranlık ailesini bir an için bile alt etmiş olmak onu keyiflendirdi. Sonra, Greta'nın ona söylediği şey aklına geldi: "Her şeyin bir çaresi vardır."

Fakat eve adım atar atmaz, Stanley'nin keyfi kaçırıldı. Alacakaranlık ailesinin çocukları koridorda oyun oynuyorlardı ve Bay Alacakaranlık da duvara bir portre asmakla meşguldü. Cılız mum ışığının altında, Steadman, hem Stanley'yi hem de Victor'ı duvara mıhladı.

Victor, "Bay Alacakaranlık, eve her girdiğimizde şu köpeği üstümüze salmasanız olmaz mı?" dedi. "Köpeğinizi malikanenin 'size' ait olan bölümüne bağlasanız nasıl olur?" Köpek hırlayıp sanki Victor'ın ağzından çıkan her kelimeyi gayet iyi anlamış gibi gözlerini ona dikti.

“Uslu dur, Steadman,” dedi Bayan Alacakaranlık. Kadın bir anda ortaya çıkmış, sonra aynı geldiği gibi Steadman’ı koca tasmaından yakalayıp sürüklemeye başlamıştı. Bayan Alacakaranlık o kadar ufak tefek bir kadındı ki onun köpeğin iri cüssesiyle nasıl başa çıktığını anlamak zordu.

Bay Alacakaranlık, “Bay Carelli,” dedi,
“Biliyorsunuz ki sizler malikanenin hizmetlisiniz.
Dahası, koridorlar herkesin malı sayılır.

Çünkü içeri girip çıkabilmek için koridorları herkesin kullanması gerekiyor. Üstelik, Steadman sizler evde olduğunuzda asabileşiyor. Belki de sizleri birer tehdit olarak algıliyordur.”

Victor adamın dediklerini duymazdan gelerek, “Bir de başka bir mesele daha var,” dedi. “Henüz malikanenin kime ait olduğu belli değil, o yüzden burada herhangi bir değişiklik yapmanız da uygun olmaz. Elimizdeki belgeler bu durumu tüm açıklığıyla özetliyor. Sanırım o küçük köpeğin portresini duvardan hemen indirirseniz iyi olacak.”

“O küçük bir köpek falan değil, Bay Carelli. Bu portrede gördüğünüz oğlum Berkeley,” dedi Bay Alacakaranlık kıpkırmızı kesilerek.

Victor, “O halde, sizden çok özür dilerim efendim,” dedi. “Gerçekten de özür dilerim. Gözlüklerimi takmayı unutmuşum da...”

Bir anda herkes utanç içinde işine döndü. Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Ancak hava kararmıştı ve Stanley, Alacakaranlık ailesinin bir işler karıştırmaya başlayacağından adı gibi emindi. Onları izlemesi gereken bir vakit varsa, bunun gece olması gerektiğini biliyordu artık.

Stanley mutfığa geçip geç saatlere kadar şöminenin başında oturdu. Sonra, o gün olan biteni düşünmeye başladı. Victor, Berkeley'nin portresi hakkında o yorumu yapınca, Stanley gülmemek için kendisini zor tutmuştu ama o

anı hatırladıkça da 'cık cık' yapmaktan alıkoyamıyordu kendisini.

Nihayet uykuya dalmıştı ki karanlık koridordan gelen tık tık sesleriyle uyandı. Tık tık sesine bir de cılız bir ses eşlik ediyordu.

Stanley yavaşça yerinden kalkıp kapının aralığından koridora göz attı. Hiçbir şey göremiyordu. Hemen parmak uçlarının üstünde koridora çıktı ve sesi takip edince kendisini merdivenlerin arka tarafında buldu.

Karşısına Berkeley ve Olive çıktı. Berkeley'nin elinde kısa bir değnek vardı ve bunu turna balığının cam kutusunun üstüne vuruyordu.

"Ne kadar çirkin, değil mi?" dedi Olive.

"Evet. Eğer hareket edebiliyorsa, canlı demektir," dedi Berkeley.

Olive ise, "Ama o hareket edemez ki. O ölü!" diye diretti.

"Kıpırdandığını gördüm. Hareket etti.

Gözlerini açıp kapadı. Gördüğüme yemin ederim.” Berkeley değnegini turna balığının cam kutusuna daha da sert bir biçimde vurmaya başladı.

Stanley o anda tüm bunlara müdahale etmesi gerektiğini düşündü ama ay ışığının aydınlattığı koridora çıkar çıkmaz, ikizler ellerinin ve bacaklarının üstüne çöküp kovalamaca oynamaya başladılar.

Demek bütün gece boyunca devam eden sesler çocuklardan geliyormuş, diye düşündü Stanley.

“Stanley, sanırım Mum Geçidi Malikanesi’ni kaybetmek üzeresin,” dedi bir ses. Stanley arkasını döndü. Konuşan turna balığıydı! Epeydir konuşmamışlardı, özellikle de Alacakaranlık ailesi malikaneden içeri adım attıktan sonra...

“Alacakaranlık ailesinin bir eşyası olmayı hiç istemem doğrusu,” dedi turna balığı. “Ben

seninle ve o iyi kalpli hizmetkarlarınla yaşamayı tercih ederim. Victor beni harika bir kutuya yerleştirdi. Ne yapmayı düşünüyorsun Stanley?”

Stanley, “Bilmiyorum!” diye fısıldadı.

“Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Ama Greta hep her şeyin bir çaresi vardır der.”

“Ha, şu çingene kadından bahsediyorsun... Greta yaşlı, bilge bir baykuş gibidir, Stanley. O öyle diyorsa, doğrudur. Tabii ki her şeyin bir çaresi var. Asıl sorun, senin bunu bulup bulamayacağın.”

Tam o sırada, Stanley irkildi. “Vakit biraz geç olmadı mı, Stanley?” dedi birisi. Bay Alacakaranlık salonun kapısının eşiğinde dikilmişti. Ay ışığı suratını aydınlatıyor, gözleri karanlıkta bir iblisin gözleri gibi parlıyordu.

“Mutfakta uyuya kalmışım. Şimdi odama çıkıyorum,” dedi Stanley bir açıklama yapması gerektiğini düşünerek. Aceleyle merdivenlerden yukarı koştu.

“Ha, Stanley bir şey daha var,” dedi ses.
Stanley durup arkasını döndü. “Evet?” dedi.
“Eğer bana ait olan bölgede, seni ya da başkalarını yakalarsam, köpeğimin o cılız kemiklerini kahvaltı niyetine yemesi için elimden geleni ardıma koymam, ona göre. Anladın mı?”

Stanley sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, “Tabii ki,” dedi. “Niye böyle bir şey yapayım ki?”

Ancak Stanley odasına girince, içini öfke kapladı. Bir gece önce odasının kapısını kilitlemeyi unuttuğunu fark etti. Hemen dolabına koşup bunun içindeki gizli bölmeyi açtı. Gümüş kutu sırta kadem basmıştı.

“Eyvahlar olsun. Hayır!” diye fısıldadı Stanley. Mumu dolaba yaklaştırdı tekrar kutuyu aradı. Belki de kutu oradaydı ve karanlıkta onu göremiyordu. Yok... Kutu orada değildi.

Stanley kendi kendine sert bir ses tonuyla “*Berkeley,*” dedi. Her şeyin altından Berkeley çıkıyordu. Çocuk ya bir yerlere tırmanıyordu, ya yerlerde sürünüyordu, ya da oraya buraya girip çıkıyordu. Bu arada odaları süsleyen güzelim vazolara çarpıp yere devirmesi ve tuzla buz etmesi de cabası... Berkeley tıpkı bir tarla faresi gibi her deliğe girip çıkıyordu.

Stanley, Berkeley ile yüzleşmenin bir faydasının olmayacağını biliyordu. Çocuk nasıl olsa her şeyi inkar edecekti. Stanley loş mum ışığının altında söylenen her şeyi unutmaya ve gizli koridorlara dalıp yapması gerekeni yapmaya karar verdi.

Ancak önce mutfaktan bir şey alması gerekiyordu. Merdivenlerden aşağı süzülüp erzak odasına girdi. Sonra bulaşık odasına geçip bacadan yukarı tırmandı.

İçini öfke bürümüş olsa dahi gecenin bir

yarısı Alacakaranlık ailesinin odalarının
bulunduğu tarafa geçmek istemiyordu.
Geçen sefer yakalanmasına ramak
kalmıştı. Üstelik bu sefer yalnızdı
ve izlemesi gereken yol zifiri
karanlıktı.

Alacakaranlıkların
tarafına yaklaşınca,
yavaş tempolu,

cenaze marşını andıran kasvetli bir müzik sesi duydu. Stanley, Bay Alacakaranlık'ın odasının havalandırma deliğinden içeri bakınca, odada kimseciklerin olmadığını gördü.

Odanın bir köşesinde bir ışık yanıyordu ve Stanley cam kavanozların içinde bir şeylerin tıslayıp, çingirak sesine benzer bir ses çıkararak kıpırdandığını gördü. Yılanlar! Bunlar, gerçek, canlı ve hareket etmekte olan yılanlardı basbayağı.

Aniden odanın karanlık oluşu Stanley'yi daha da ürküttü. Ya yılanlar odada rahatça dolanıp zeminin altında ve duvarların içinde de ilerleyebiliyorlarsa?

Stanley dikkatini yapacağı işe vermeye çalıştı. Koridorun ilerisinde başka odalar da vardı. Bunlar, kızlara ve Berkeley'ye ait olan odalardı. Ancak çocukların hiçbiri ortalıkta yoktu. Nerede olabilirlerdi? Stanley sessizce Berkeley'nin odasına açılan havalandırma

deliğinin kapagını kaldırıp içeri girdi. Elindeki mumun ışığından faydalanmaya çalışarak etrafa göz attı.

Çalışma masasının tüm çekmecelerini açtı. Hiçbir şey yoktu. Gümüş kutu herhangi bir yerde olabilirdi. Ne de olsa kutu minnacık bir şeydi. Ancak Stanley, Berkeley'nin kutuyu odasında saklamadığına kanaat getirdi. Odaya son girdiğinden beri neredeyse hiçbir şeyin yeri değişmemişti.

Stanley bu sefer etrafı dikkatle incelemeye başladı. Bu sırada yakınlardan gelen o kasvetli müziği dinliyordu. Her tarafa bakmasına rağmen, kutuyu bulamadı.

Stanley bir an için olduğu yerde durup müziğin malikanenin eğik çatısının üstündeki kubbeli kuleden geldiğini fark etti. Neler olup bittiğini görmek için can atıyordu. Ayrıca, çatı arasına girdiği takdirde, kulenin tavanından içerisini görebileceğini de biliyordu. Kafasını

Berkeley'nin odasının kapısından dışarı uzatıp loş koridora göz attı.

Orada kimsenin olmadığını görünce, parmak uçlarında, dikkatle yürümeye başladı. Duvarda asılı duran örtüyü kaldırıp örümcek ağlarıyla kaplı bir kapıyı ortaya çıkardı.

İşte, tam o sırada boynuna bir şey dokundu. Soğuk ve nemli bir şey... Stanley yavaş yavaş arkasını döndü. Steadman burnunun ucuyla onu duvara sıkıştırmıştı.

Köpeğin gözlerinin beyazları karanlıkta parıl parıl parıldıyordu. Stanley köpeğin az sonra fena halde havlamaya hazır olduğunu hissetti. Ancak köpek daha bunu yapmaya fırsat bulamadan, Stanley elini cebine sokup kocaman bir parça kırmızı et çıkardı ve bunu Steadman'a uzattı.

Bunu yapması yetmişti. Steadman eti ağzına atarken kafasını salladı ve dişlerini leziz ete geçirdi. Sonra büyük bir iştahla eti yutuverdi.

Bakışlarını Stanley'ye dikip heyecanla beklemeye başladı. Derken bir parça et daha geldi. Sonra bir tane daha...

Stanley son hamlesini yapmaya hazırlanırken müzik de devam ediyordu. Köpeğe son bir parça et fırlatıp onun kafasını okşadı ve panelin arkasından kaçtı. Stanley'nin cebinde bir parça et daha vardı ancak geri dönerken buna ihtiyacının olacağını biliyordu.

Steadman büyülenmiş gibi yerine mihlanmıştı. Yeni arkadaşı nereye kaybolmuştu? Hani önceden düşman sandığı ama elinde şu leziz et parçaları olan arkadaş... Steadman bu yeni arkadaşının o kadar kötü birisi olmadığını fark etti.

Bu sırada, Stanley kulenin üst kısmındaki kubbe biçimindeki yere çıkmıştı. Artık bu yavaş tempolu, kasvetli müziğin sesi hem daha yüksekti, hem de daha yakından geliyordu.

Stanley zemindeki tahtaların arasından neler olup bittiğini görmeye çalıştı ama tahtaların arasındaki boşluklar çok dardı ve Stanley'nin pek fazla bir şey görmesine olanak vermiyordu. Nihayet, odayı tamamıyla görebileceği kadar geniş bir açıklık buldu.

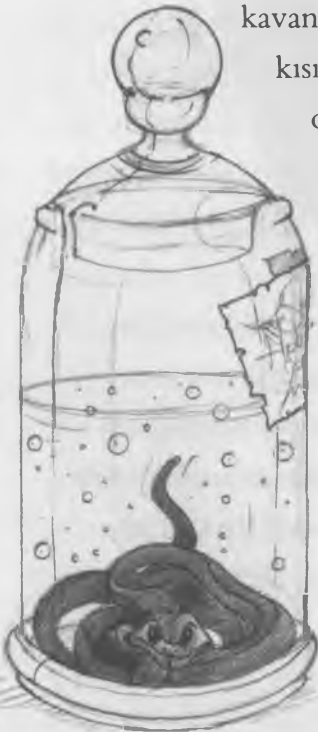
Gecenin bu saatinde müziği çalan kişi Bayan Alacakaranlık'tı. Kadın kocaman bir kontrbasın önünde oturmuş, minnacık gözlerini yummuş vaziyette, kafasını ağır ağır sallayarak cenaze marşına benzer bir müzik çalıyordu.

Bay Alacakaranlık da oradaydı. Adam ayaktaıdı ve iki eliyle bir şey tutuyordu.

Elindeki şey, çan şeklindeki bir kavanozdu. Stanley gözlerini kısıp kavanozun içinde ne olduğunu görmeye çalıştı.

Kavanozdaki şey bir sıvının içinde duran kapkara bir yılanı benziyordu. Stanley ne gördüğünden emindi. Bu mutasyona uğramış bir yaratık olmalııdı çünkü kara yılanın iki tane başı vardı.

Bay Alacakaranlık

kavanozu havaya kaldırıp gözlerini yumdu. Kavanozun içine bir şeyler fısıldadı. Stanley adamın fısıldadığı şeyin üstüne yılanın hafifçe kıpırdandığını gördü.

Stanley çocukların da orada olduklarını biliyordu. Ancak çocukların hep birlikte üstüne oturdukları minderli koltuğun tamamını değil, çocukların sadece ayaklarını görebiliyordu.

Derken, Bay Alacakaranlık kavanozun kapağını açtı. İşte, Stanley o anda hayvanlar hakkında edinmiş olduğu mükemmel bilgilere dayanarak kavanozun içindeki yaratığın ne olduğunu anladı. İncecik, kapkara yaratık kavanozun dibindeki sıvıdan yukarı doğru süzüldü. Kara yılan, Bay Alacakaranlık'ın tatminkar bakışlarının eşliğinde, zemini kaplayan tahtaların arasına giriverdi.

Stanley malikanenin ona ait olan tarafına doğru neyin ilerlemekte olduğunu biliyordu.

Bu kocaman bir Karga Yılanı'ydı!

İşin daha da korkunç tarafı, kız kardeşler daha önceden söyledikleri tekerlemeyi yeniden söylemeye koyuldular.

'Zavallı Stanley'yi kim öldürdü?'

"Ben" dedi Karga,

"Okumu yayımdan fırlatıp öldürdüm zavallı Stanley'yi."

'Ya Stanley'nin akan kanını kim topladı?'

"Ben" dedi Balık,

"Minnacık ağzıma doldu Stanley'nin kanı."

'Ya kefeni kim hazırlayacak?' "Ben" dedi

Kara Böcek,

"İğnemle, ipliğimle dikeceğim kefenini."

'Peki, mezarı kim kazacak?' "Ben" dedi

Baykuş,

"Kazmayla kürekle kazacağım mezarını."

'Ya ıssız, yalın malikaneye kim sahiplenecek?'

"Biz" dedi çocuklar bir ağızdan.

“Atalarımızla birlikte gireceğiz malikaneye
Ve onu sahipleneceğiz.”

Aniden müzik kesildi, çocukların
tekerlemesi de sona erdi. Stanley şaşkınlıktan
kaskatı kesilmişti. Alacakaranlık ailesinin planının
düşündüğünden de dehşetli olduğunu fark etti.

Sessizce çatı arasına dönüp merdivenlerden
aşağı indi. Panelin ardındaki kapıyı açtığında,
Steadman’ın oracıkta onu beklemekte
olduğunu gördü. Köpek, Stanley’den bir et
parçası daha bekliyor, hevesle tuhaf sesler
çıkartıyordu. Köpek patilerinden birini
uzatınca, Stanley cebindeki son et parçasını
köpeğe fırlattı.

Stanley, Steadman’ın
kafasını okşayıp çenesinin
altını kaşdı. Artık köpekle
dost olmuşlardı. Ancak
zeminin tahtalarının altında
onu bir yılan beklemekteydi.

Stanley odasına girer girmez, gördüğü her boşluğu tıkamaya girişti. Sonra yatağına yattı ve yatak örtüsünü kafasına kadar çekip kitabındaki Karga Yılanı hakkındaki bilgileri okudu.

Karga Yılanı (Karasu-hebi)

Boyu iki metreye kadar ulaşabilir. Kuyruğunu tıpkı çingiraklı yılan gibi kıvrıp sallayabilir. Ağzını ardına kadar açtığında şiddetli darbelere yol açabilir.

Bunları okuduktan sonra, Stanley'nin uyumasına imkan yoktu. Yılanın ne denli kıvrak ve hızlı hareket ettiğini görmüştü. Daha kendisi odasına varmadan, yılanın çoktan odaya girmiş olduğundan emindi. Belki de zemindeki döşemeleri tek tek kaldırıp yılanın nerede olduğunu bulmalıydı.

Peki, ya yılanı gördüğünü *sandıysa*? Belki de peşinde yılan falan yoktu, kızlar da sırf dalga geçmek için o tekerlemeyi söylemişlerdi.

Stanley ne yapacağını bilemiyordu. Ancak o kadar yorulmuştu ki daha fazla dayanamayıp uykuya yenik düştü. Çok geçmeden rüya görmeye başladı.

Stanley rüya görürken o korkunç tekerleme de zihninde dönüp duruyordu. Bir sürü kuşun ve upuzun çimenlerin arasında bataklıkta yürüyordu. Ancak şarkı söyleyen kız kardeşlerin tiz seslerini ve kontrbasın o duygudan yoksun, kasvetli müziğini hâlâ

duyabiliyordu. Gölün kenarına kadar gitti ve gölün serin suyu çıplak ayaklarını yalayana dek orada durdu. Sonra rüzgarda savrulan sazlıkların çingırağımsı hışırtısını duydu ve rüzgarı suratında hissetti.

Stanley aniden uyandı. Çingrak sesinin ne anlama geldiğini biliyordu! Önüne baktığı anda yatağın üstüne kıvrılmış olan yılanla burun buruna geldi. Yılan her an ona saldıracaktı gibi duruyordu. Nasıl yapacaktı da yılan ona saldırmadan oradan kaçacaktı?

Sonra her şey yavaş çekim kareleri gibi gelişti. Yılanın dehşetli çift kafası ona doğru bir hamle yaptı;

yılan her iki ağzını da ardına kadar açmış, sipsivri, kısıkaca benzer zehirli dişlerini gösteriyordu. Stanley hızla geriye doğru kaydı ve kafasını yatağın başına vurdu. Bu sırada çaresizlik içinde sıkı sıkıya yatak örtüsüne sarılmıştı. Kara yılan örtüyü aşp tekrar saldırırken Stanley örtüyü tüm bedenine dolamaya devam etti. Nihayet hiçbir yerinin açıkta kalmadığından emin olunca, odanın köşesinde duran süpürgeyi eline alıp nefes nefese kalana dek yılanı vurdu. Yılanın öldüğünden emin olunca da durdu.

Stanley yerde cansız vaziyette yatan yılanı bir kenara itip bitap vaziyette yatağına uzandı ve sabah dek mışıl mışıl uyudu.

Ertesi gün uyandığında, cansız yılanı dikkatle alıp dolabından çıkardığı bir kutunun içine yerleştirdi. Kim bilir, belki bir gün bu tuhaf kanıtlar işine yarardı.

Stanley yatağının kenarında oturup önceki gün olanları düşündü. Aniden aklı Berkeley'ye

takıldı. Gümüş kutu neredeydi? Stanley önceki gün mum dükkanındayken pencereden dışarı baktığında Berkeley'nin Alacakaranlık ailesinin eskiden yaşadığı harap evden dışarı çıktığını görmüştü.

İşte, bu bir ipucu olabilirdi. Eğer Berkeley gümüş kutuyu Stanley'den saklamayı amaçlamışsa, kutuyu Stanley'nin giremeyeceği bir yere saklaması gerekirdi.

Gece pek de iyi uyuyamadığı halde, Stanley daha Bayan Carelli uyanmadan kalkmıştı. Sabah erkenden kalkmış olan tek kişi Victor'du. Adamcağız mum dükkanına gitmeden önce, eldeki belgeleri gözden geçirmek istemişti. Kısa bir an için kafasını kaldırıp yarım ay biçimli merceklerinin üstünden Stanley'ye bakarak, "Biraz daha araştırma yapmak istemiştım, evlat," dedi.

Stanley ise postacının dışarıdaki paspasın üstüne iki tane mektup bırakmış olduğunu gördü. Mektuplar birbirinin aynıydı. Ancak

biri Bay Alacakaranlık'a, diğeriye Bay Buggles'a yollanmıştı. Stanley ilk mektuba dokunmadı ve kendisine gelen zarfı açtı. Mektup belediyeden geliyordu; malikanenin kime ait olduğunun belirlenmesi için tam bir hafta sonra Crampton Mahkemesi'nde bir dava görülecekti.

Stanley mektubu Victor'a gösterip ona gece olanları anlatmaya karar verdi. Stanley olanları anlattıktan sonra, Victor hayretle ona bakıyordu. Hemen ayağa fırladı. “Şu bahsettiğin... yılan nerede?” dedi endişeli bir ses tonuyla. “Onu bir yere kaldırdın mı?”

“Yılan hâlâ odamda,” dedi Stanley.

“Onu hemen buraya getirip bana ver evlat. Elimizde ne kadar kanıt olursa, o kadar iyi.”

Stanley yılanı içine koyduğu kutuyu gidip odasından Victor'a getirdi ve dışarı çıkması gerektiğini, ancak bir an önce geri geleceğini söyledi. Kargalar dışarı çıktığını fark etmeden, koşar adımlarla oradan uzaklaştı.

Bu sırada, köy sıradan bir güne uyanmıştı. Balıkçılar sabahın erken saatlerinde denize açılmışlardı. Fırından taptaze ekmek kokusu yükseliyordu. Orada burada evlerin pencereleri açılıyordu.

Daisy, Stanley'yi görünce, yanına gitti. "Erken kalkmışsın!" dedi neşeli bir sesle. Elinde çıtır çıtır bir somun ekmek vardı.

"Sen de!" dedi Stanley.

"Hayır, Stanley. Ben hep bu saatte kalkarım. Ama sen geç kalktiğından beni bu saatte görmedin hiç!" Sonra arkadaşının endişeli olduğunu fark edince, "Sorun ne?" diye sordu.

"Daisy, gümüş kutu yerinde değil," dedi. "Kutuyu Berkeley'nin aldığını biliyorum. O daha dün köye inmemiş miydi? Kutu muhakkak Alacakaranlık ailesinin eski evinde. Şimdi ne yapacağız?"

Daisy, Stanley'ye mum dükkanına kadar eşlik etti. Biraz dışarıda oyalanıp karşı taraftaki

harap ahşap evi gözlediler. Daisy'nin Crampton Adası hakkında bildikleri çok işe yarayacaktı. Daisy uzun süre önce köydeki evler hakkında ilginç bir şey öğrenmişti:

Evlerden çoğunun içeri kolaylıkla girilmesini sağlayan giriş kapakları ya da arka kapıları vardı. Bunlar, gerek olduğu takdirde, *gece ortaya çıkan yaratıklar* bir tehlike oluşturduğunda kolayca kaçabilmek için yapılmıştı.

Büyük bir ihtimalle Alacakaranlıkların eski evinde de bu tip bir giriş kapısı olmalıydı. Eğer bu kapıyı bulabilirlerse, içeri kolaylıkla girebilirlerdi.

Stanley ile Daisy etrafta kimsenin olmadığını emin olduktan sonra, etrafa göz

atmak için sokağın karşı tarafına geçtiler. Gerçekten de evin arka tarafındaki eğreti tahta basamakların altında ufacık, kare biçiminde ve paslı menteşeleri olan bir delik vardı. Stanley merakla kafasını uzatıp delikten içeri bakınca, uzun süredir kimsenin girmediği delik birdenbire güneş ışınlarıyla aydınlandı.

Evin içi bomboştu ve çirkindi. İçeride nahoş bir koku vardı. Stanley tam uzanıp pencereleri açacaktı ki Daisy onu engelledi. Kimsenin onları orada görmemesi gerekiyordu. Çürük tahta panellerin arasından sızan güneş ışınları evin içindeki toz bulutunu aydınlattı.

İçeride hiçbir şey yoktu. Evin her iki katında da bomboş odalardan, zemindeki gıcırdayıp duran tahtalardan ve nem tutmuş duvarlardan başka bir şeyle karşılaşmadılar. Pencerelerin pervazlarına eski anahtarlar ve elle yazılmış notlar iliştilmişti. Şöminenin içinde bir kâse dolusu çivi vardı. Kapılardan birinin üstünde siyah bir palto asılıydı.

Daisy, “Kutunun burada olduğunu sanmıyorum, Stanley,” dedi. Aşağı kattaki pencereleri örten panjurları aralayıp dışarı baktı.

Bay Alacakaranlık, yanında Annabelle ile eve doğru yaklaşıyordu.

“Çabuk ol, Stanley!”

İki kafadar gözlerini odada gezdirip saklanacak bir yer aradılar. Vakit hızla ilerliyordu. Bay Alacakaranlık ve Annabelle içeri girerken kapı gıcırdadı.

“Ahhhh... Hiçbir şey yok,” dedi Bay Alacakaranlık.

“Ne oldu baba?” diye sordu Annabelle sızlanır bir ses tonuyla.

“Mektup gelmemiş,” diye mırıldandı adam. “Kardeşimden haber bekliyordum. Bana ihtiyacım olan birkaç önemli belge yollayacaktı. Artık bu saatten sonra postacı gelmez. Yarın tekrar bakarız.”

Bay Alacakaranlık ön odaya doğru yürüyüp

havayı kokladı. Gözleri şüpheyle etrafı tarıyordu.

“Baba, *şimdi* ne oldu?” diye sordu Annabelle.

“Ya Buggles denen o çocuk gelmiş buraya ya da burnum malikanede onun kokusuna alışmış. Nedense onun bizi bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum,” dedi adam. Nihayet baba kız evden ayrıldılar. Ancak evden dışarı çıkınca, ön kapıyı arkalarından kilitlediler.

Stanley ile Daisy üstleri başları kurum içinde bacanın içinden dışarı çıktılar.

“Geçen seferki gibi yakalanmamıza ramak kaldı,” dedi Stanley gülerek.

“Ödüm koptu! Tüm bunları artık kaldıramıyorum,” dedi Daisy korkuyla. Daisy hâlâ elinde ekmeğini tutuyordu ama ekmeğin kuruma bulanmıştı ve sanki fırında fazla kalıp yanmış gibi gözüküyordu.

Çocuklar içeri girdikleri delikten dışarı çıktılar. Sonra da ayak izlerini örttüler. Daisy

içine derin bir nefes çekti. Evden dışarı çıktığı için memnundu. Ancak memnuniyeti kısa sürecekti.

“Dur bir dakika, Daisy. Eve hemen geri girmeliyiz,” dedi Stanley.

“Ne? Nasıl yani?”

“İçeride uyduruk bir işaret vardı ve ben bunu az kalsın gözden kaçıracaktım,” dedi Stanley. Bacanın içine saklandıklarında, Stanley şöminenin içinde duran bir kâse dolusu çiviye bakmış, aklına bir şeyler gelir gibi olmuştu.

“Anlatsana, lütfen!” dedi Daisy.

“Eminim ki o çivileri *zemindeki tahtaları* tutturmak için kullanmışlardır,” dedi Stanley. Hemen delikten içeri girdi. Daisy de tereddütle arkadaşının peşinden gitti. “Tek yapmamız gereken, içeri girip gıcırdayan tahtaları kontrol etmek.”

İki arkadaş teker teker tüm evi gözden geçirmeye

başladılar. Daisy işe merdivenleri kontrol ederek başladı.

“İşte, burada!” diye bağırdı Stanley.
“Aşağıda!” Daisy sallanan basamaklardan hızla aşağı inip Stanley’nin yanına gitti. Arkadaşı zemindeki iki tahtanın arasındaki boşluktan içeri elini sokmaya çalışıyor, boşluğu genişletebilmek için de bir şey aranıyordu. Nihayet şöminenin içindeki kâseden bir çivi alıp bunu tahtaların arasına soktu. Uzun çiviyi ayağıyla yana doğru itince, tahtaları hafifçe yerinden oynatmayı başardı. Sonra elini tahtaların arasına soktu ve bunları yukarı doğru çekti.

Aniden ortalığı bir toz bulutu kaplayıp çocukların genzine doldu. Toz bulutu biraz olsun yatıştıktan sonra, çocuklar zemindeki boşluğa baktılar.

Gümüş kutu oracıkta duruyordu. Stanley kutuyu yerden alıp gözden geçirirken ağzı kulaklarına varıyordu. Kutunun içindeki her şey

yerli yerinde duruyordu. Berkeley kutuyu aceleyle buraya yerleştirip daha çok vakti olduğu bir zaman incelemeyi düşünmüştü.

“şu işe bak sen!” dedi Stanley sırtarak.

İki arkadaş tam çıkışa doğru yönelmişlerdi ki ön kapıda ayak sesleri duydular. Gelen postacıydı. Adamcağız köyün bu bölgesine ancak varmıştı. Kapının altından içeri de üstünde Edmund Alacakaranlık yazan bir mektup atmıştı.

Stanley hiç düşünmeden, mektubu kaptığı gibi gümüş kutunun içine attı. Daha sonra iki kafadar hemen oradan ayrıldılar.

Stanley,
Berkeley'nin
yaptığı

gibi elinde gümüş kutuyla köyün sokaklarında dolaşmak istemediğinden, hemen mum dükkânına girdiler. Bu sırada, Victor da dükkâna gelmişti. Stanley ile Daisy ona olan biten her şeyi bir çırpıda anlatıverdiler.

İki arkadaş kutuyu bir süreliğine mum dükkanına saklamaya karar verdiler. Victor eskiden köyü yağmalayan korsanları hatırlayıp bu işten pek de hoşnut kalmasa da Stanley mum dükkanının şüphe çekmeyecek bir yer olduğu konusunda ısrar etmişti.

Stanley kutuyu bulduğuna memnundu ama Berkeley'ye fena halde kızmıştı. İçinden onun suratının tam ortasına sert bir yumruk indirmek geçiyordu ama Berkeley sırta kadem

basmıştı. Stanley evi geri alıp Berkeley'yi kendi evine yollayarak öç almayı planlıyordu ama nedense o çocuk için bir yandan da kendisini kötü hissediyordu.

Mum dükkanının güvenli çatısının altında, Stanley ile Daisy arkadaki odalardan birine geçmiş, gümüş kutuyu gururla masanın üstüne koymuşlardı. Stanley kutunun içindeki haritanın parçalarının tamam olup olmadığını defalarca kontrol etmiş, Alacakaranlık ailesinin evine gelen mektubu da incelemişti.

Daisy becerikli ellerle zarfı bir tencere kaynar suyun üstüne tutup açmıştı. Böylelikle, zarfın açıldığı belli olmayacaktı. Sonra mektubu Stanley'ye vermişti. Stanley de mektupta el yazısıyla yazılmış notu okumaya başlamıştı.

Sevgili Edmund,

Eminim ki yapman gerekeni yapmış, Mum Geçidi Malikanesi'nin sana ait olduğunu yetkililere bildirmişsindir. İşlemlere başlamakta gecikmiş olabileceğini düşünüp bu mektubu evine postalıyorum ama şu ana kadar Alacakaranlık Malikanesi'ne yerleştiğini umuyorum.

Kısa bir süre sonra, ben de yanına geleceğim. Bir kez daha Alacakaranlık ailesi eski gücüne kavuşacak. Bir aya kalmaz gemiyle adaya gelmiş olacağız. Hem ben, hem de sevgili karım Marianne sizlere hasretle kavuşmayı bekliyor, ait olduğumuz yere dönmeyi iple çekiyoruz.

Umarım o çocuktan kurtulmak için yaptığımız planlar işe yarayacaktır. Eğer çocuk hayatta kalırsa, malikanenin bize ait olduğu yalanını ortaya çıkarabilir. Söz vermiş olduğum gibi, bu mektupla birlikte sana sahte evrakları da yolluyorum. Bunları bu konuda uzman bir kişiye yaptırdım. Bu evrakları iyi muhafaza et. Bu tip şeyleri yaptırmak pek de kolay bir iş değil. Sahte evraklara eski bir görüntü vermek için bunlar yırtıldı ve katlandı.

Dediğim tarihte adada olacağız.

Sevgilerimle, seni çok seven kardeşin

Ludwig

Daisy mektubu şok içinde dinlemişti. Ama Stanley'nin ağzı kulaklarındaydı.

Daisy, "Stanley!" diye bağırdı heyecanla. "Senden sonsuza dek kurtulmak istiyor bu insanlar. Bir de oturup malikaneyeyle ilgili sahte evrak hazırlamışlar. Sen de burada oturmuş sırtıyorsun! Anlamıyor musun, seni öldürmeyi planlıyorlar!"

"Bir dakika Daisy! Lütfen endişelenme. Onların planı zaten işe yaramadı. Dün gece Edmund Alacakaranlık'ın ölümcül planını uygulayışına şahit oldum. Cansız, mutasyona uğramış iki kafalı bir yılanı ölümcül bir yaratığa dönüştürdü. Sonra da onu dosdoğru odama yolladı. Yılanı yakalayıp öldürene kadar uğraştım. Bay Alacakaranlık benim şu anda yatağında cansız yattığımı sanıyor. Ama gördüğün gibi ben capcanlıyım. Üstelik şimdi elimde Alacakaranlıklar'ın kaderini belirleyecek olan kanıt da var."

Tam o sırada, Victor kafasını kapıdan içeri

uzattı. “Ne konuşuyorsunuz böyle heyecanlı heyecanlı?” diye sordu.

“Şunlara bir baksana Victor,” dedi Stanley gülümseyerek.

Victor mektubu dikkatle okudu. “Bu nasıl oldu da eline geçti, Stanley?” diye mırıldandı. “Bunu vakti geldiğinde mahkemeye kanıt olarak sunmalıyız.”

Mektubu dikkatle gümüş kutunun içine koydular. Sonra da kutuyu gerektiğinde kolaylıkla bulabilmek için eski mum dükkanının zeminini kaplayan parkelerin altına sakladılar.

“Bu arada, elimizde bir hayli kanıt birikti, Stanley,” dedi Victor. “Buraya gelmeden önce, mahkemeye uğrayıp Doktor Peebles’ı şahit olarak çağırdım.”

“Doktor Peebles mı? İyi de onun bu işle ne alakası var?” dedi Stanley şaşkınlıkla.

“Endişelenme evlat,” dedi Victor gülümseyerek. “Her şey mahkemede açıklığa

kavuşacak. Şimdilik bunlara kafanı hiç yormana gerek yok. Sen bana yılan hikayesini anlattıktan sonra, biraz araştırma yaptım.” Victor öyle bir baktı ki ne yaptığını biliyor gibiydi.

Stanley ve Daisy dükkanın arka kapısından çıkıp çingene dostlarını ziyaret etmek için bataklığa doğru yöneldiler.

Çingenerin kampına doğru yaklaşırlarken etrafı ızgara et kokusu kapladı. İki arkadaş kampın orta yerinde yanan ateşin etrafına dizilmiş dostlarının yanına gittiler. Aileler birbirlerine sıcak içecekler ve ızgara et ikram ediyorlar, eski Çingene hikayeleri anlatıyorlardı. Köpekler ağızlarından salyalar akıta akıta etrafta dolanıp duruyor, birilerinin onlara et vermesini bekliyorlardı. Stanley kamp ateşinde pişirilen eti kemiklerinden sıyrıp köpeklere verdi.

Derken, Phinn bir öykü anlatmaya başladı. Stanley ile Daisy’ye çingenerin senelerce önce adaya nasıl geldiklerini anlatmak

istiyordu. İki arkadaş kulaklarını Phinn'e verip yerlerine yerleştiler.

“Ada gibisi yok. Burası dünyanın merkezi gibi. Bazılarının dediğine göre, bir zamanlar iblis bir atın sırtında gelmiş buraya. Siyah

kısrağın toynakları alev alev yanıyormuş. Öyle ki adım attığı her taşı, kayayı eritiyormuş. Ancak iblisin toynaklarının bastığı yerleri artık upuzun çalılıklar, otlar kapladığından, rüzgar sert sert estiğinden kimse bunun doğru olup olmadığını bilmiyor.

Çingeneler, yani gezginler adaya ilk geldiklerinde Stanley, burada hiçbir şey yokmuş. Sadece buz gibi bir rüzgar esiyormuş. Bir de bu kasvetli bataklık varmış. O zamanlar henüz hiçbirimiz dünyaya gelmemiştik. Buraya ilk gelenler bizlerin atalarıymış. Onlar alabildiğince özgür ve mutlu insanlarmış; adanın zorlu koşullarına karşı gelmeyi başarmışlar. Ancak uzun süre huzur içinde yaşayamamışlar.

Çok geçmeden kurtadamın laneti çökmüş üstlerine. İlk başlarda geceleri sadece uluma sesleri duymuşlar; yavaş yavaş koyunlar ortadan kaybolmaya başlamış. Derken, köpekler de ortadan kaybolmuş. Sağ kalan köpeklerin hepsi de üç ayaklıymış. Bu durum onların geceleri

kurtadama karşı verdikleri mücadelenin bir göstergesiymiş.

Sonra, çingeneler ilk acı kayıplarını vermişler. Elarabası lakaplı Wallace'ı kurtadama kurban vermişler. Bir öküz kadar kuvvetli olan bu cesur mu cesur savaşı bir gece rıhtımdan evine dönerken kurtadamin saldırınsa uğramış ve Wallace çok sayıda kurbanın ilki olmuş. Ancak o gece kurtadamin da oldukça kötü bir biçimde yaralandığını düşünmüş herkes.”

“Tıpkı kardeşim Ned gibi,” dedi Bartley. “O, geceleri açık havada uyuduğundan kurtadama yem olmuştu. Kardeşim o sırada uyanık olmadığından kurt kaçmayı başarmış. Yoksa kurt kardeşimi değil, kardeşim onu paramparça ederdi.”

Phinn atıldı: “Amcam Bill de kurtadama kurban gidenlerin arasındaydı,” dedi. “Bir gece bir av tüfeği kapıp kurdun peşine düşmüştü. Ertesi gün tüfeğini dolu vaziyette bulduk ama maalesef kurt amcamın bedeninde bir damla et dahi bırakmamış, geriye sadece kemikleri kalmıştı!”

Daisy tiksintiyle elindeki et parçasına baktı. Stanley arkadaşının rahatsızlığını anlayınca, eti alıp gizlice köpeklere yedirdi.

“Sonra buraya tekrar döndüğümüzde senin kurtadamı öldürdüğünü öğrendik,” dedi Phinn. “Onun bir daha asla buraya geri dönmeyeceğini umarak hayatımızı sürdürüyoruz artık.”

Greta, “Hiç belli olmaz,” dedi. “Adada ve başka tuhaf yerlerde, karanlık, kurtadamin lanetini diriltebilir. Üstelik, bu ne dolunaya, ne de başka zırvalıklara bağlı olan bir durum. Bu lanet adanın taşına toprağına işlemiş. Lanet toprakta nefes alıp yaşıyor.”

Bir kadın, “Saçmalık!” diye bağardı. “Burada kurt falan yok. Durup dururken de çıkıp gelemeler ya...”

Greta öfkeli bir bakış fırlattı kadına. “Bak kardeşim,” dedi. “Ne dediğini sakın unutma çünkü yarın sana bu lafını hatırlatacağım. Kurtlar bir gün ansızın karşımıza çıkabilirler.”

Stanley ve Daisy kurdun geri dönebileceğini duyunca, birbirlerine sokuldular. Ateşin etrafında oturan küçük çocuklar da konuşulanları duymuşlardı. Ebeveynleri onları yataklarına götürmeye hazırlanırken Daisy de Stanley’ye artık eve dönmeleri gerektiğini hatırlattı.

Malikaneye köyün içindeki meydandan geçip dönmeye karar verdiler. Bütün gece

kurtlardan bahsettikten sonra, zifiri karanlıkta kasvetli bataklıkta yol almak hiç de akıl kârı olmayacaktı.

Stanley, Daisy'yi deniz fenerine bırakıp eve döndüğünde vakit bir hayli geç olmuştu. Kargalar her zamanki gibi çatıdan pike yapıp Stanley'ye saldırdılar ancak sayıları daha da artmış gibiydi. Dört beş tanesi kanatlarını çırpıp gakladı ve Stanley'nin bileklerine hücum etti. On, on iki tanesi de Stanley'nin kafasının üstünde uçuşuyor, suratını tırmalamaya çalışıyordu. Stanley yere düştü; Victor dışarı çıkana dek de kargaların saldırısından kendisini korumaya çalıştı.

Ayağa kalkıp telaşla içeri girdi. Dışarıdaki gürültü patırtı yüzünden ev halkı ayaklanmış herkes koridora üşüşmüştü.

Alacakaranlık ailesi Stanley'yi karşılarında görünce afalladılar. Onu gündüz vakti hiç görmemişlerdi ve Bay Alacakaranlık sinisi

planının işe yaraymış olduğunu ummuştu.

Stanley yılan hakkında hiç konuşmamaya karar verdi. Mahkeme gününe kadar bu olayı kendisine saklayıp hiçbir şey bilmeyormuş gibi davranmaya çalışacaktı.

Bay Alacakaranlık ona şüphe dolu bir ifadeyle bakıyordu ama hiçbir şey de diyemiyordu. Planı işe yaramamıştı. Bunun nedenini merak etse de bu şartlar altında Stanley'ye bir şey sorması mümkün değildi.

Hâlâ erkek kardeşinden haber alamamıştı. Kardeşinin yollayacağı sahte belgeler olmadan da malikaneye sahip olması imkansızdı.

O gün Alacakaranlık ailesi için hiç de iyi bir gün olmamıştı.

Bu arada, Berkeley de gözlerini dikmiş, Stanley'ye bakıyordu. O gün Alacakaranlık ailesinin eski evine gidip gümüş kutunun koyduğu yerde olmadığını fark etmişti. Elinde hiçbir kanıt yoktu ama kutuyu Stanley'nin bulduğundan emindi.

Berkeley kutuyu Stanley'den çaldığı için, kutu hakkında ona soru sormayacağını biliyordu. “Zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi Stanley?” dedi ciyak ciyak bir ses tonuyla. “Belki de ben senden daha zekiyimdir, kim bilir seni Havhav!” dedi Stanley. Bunu

söylediği için

rahatlamıştı.

“Bana ne dedin bakayım?”

“Victor’ın da dediği gibi minnacık, kuçu kuçu bir köpeğe benziyorsun,” dedi Stanley sırtarak.

Berkeley hiddetle gözlerini bir kez daha ona dikti ve

köpeğine şöyle dedi: “Onu hemen öldür
Steadman. Öldür onu!”

Steadman hantal adımlarla Stanley'nin yanına gitti. Stanley'nin çingene kampında yediği etin kokusunu aldı ve Stanley'nin ellerini şefkatle yalamaya başladı. Derken, Berkeley köpeğini asabi bir tavırla geri çekti.

“Bunu nasıl becerdin, Stanley?” diye sordu.

“Neyi?” dedi Stanley samimi bir ifadeyle.

“Steadman nasıl oldu da seni *sevdi*? Senden hoşlanması için ne yaptın?”

“Dediğin gibi Sevgili Kuçukuçu, ben zeki bir çocuğum!” Stanley bu sözleri haykırıp odasına yöneldi.

Berkeley kapının arkasına sinip dik dik Stanley'ye baktı. Sonra korkunç bir edayla hırladı. Minik, sivri dişlerini Stanley'ye göstererek minik burnunu havaya dikti. Ellerini de tıpkı birer pençe gibi öne uzattı.

Stanley başka bir zaman olsa bu durumdan ürkebilirdi ama Berkeley'nin bu hali ona

komik gelmişti. “Haydi, koş bakalım
Kuçukuçu. Aferin sana.”

Berkeley, “Stanley, beni öylesine *sinir*
ediyorsun ki... Kendini bir şey
sanıyorsun ama asla,
ama ASLA
benimle oyun
oynamaya
kalkışma!” diye
bağırıp gözlerinde
yaşlarla odasına koştu.

Stanley aniden kendisini
kötü hissetti.

Bu sinsi çocuğun *gerçekten* istediği, ama her
şeyden çok istediği tek şey arkadaş edinmekti!

Adliye binası köyün meydana bakan kısmındaki köşedeydi. Aslında burası, bir binanın üst katındaki birbirini takip eden bir dizi odadan oluşuyordu ve pencerelerinden deniz manzarasını görmek mümkündü.

Dışarıda bir grup insan içeri girmeyi bekliyordu. Stanley oldukça heyecanlıydı. Kulakları zonklıyor, midesi bulanıyordu.

Bayan Spoonful da dışarıda bekleyen kişilerin arasındaydı; yanında da biri zayıf, biri

tık naz yaşlıca iki beyefendi vardı.
Bu adamların ismi Bay Barker
ve Bay Rook'tu. Adamların
suratları kıpkırışikti ve

suratlarında aksi bir ifade vardı. Stanley, belki de ufacık bir çocuğun bir malikanenin sahibi olması fikrinden hoşlanmamışlardır, diye düşündü.

Etrafta mahkemede görev yapan bir sürü kişi de vardı. Stanley, bunların bir çoğunu köyden tanıyordu. Her biri siyah cüppeler giymiş, kafalarına da tuhaf görümlü peruklar takmışlardı. Mahkeme kimsenin Stanley ile konuşmaması yönünde bir uyarıda bulunmuştu ama içlerinden biri Stanley'ye dönüp ona güven verircesine göz kırptı. Stanley biraz olsun rahatlamıştı.

Nihayet herkes kapının önünde sıra olup içeri girdi ve odayı boylu boyunca kaplayan bir masanın etrafındaki yüksek sırtlı sandalyelere oturdu. Odanın bir ucunda ayrı bir bölme vardı ki Stanley burasının jüriye ait olduğunu tahmin ediyordu. Jüri dava hakkında son kararı verecekti. Stanley jüri üyelerinin arasında da

köyden tanıdığı kişilerin olduğunu biliyor ama dönüp onlara bakmamaya çalışıyordu.

Derken, içeri ufak tefek, cılız bir adam girdi. Adam o kadar ufak tefekti ki cüppesinin içinde neredeyse kaybolmuş gibi gözükiyordu.

Hakim Angus

Bumble içeri girince,

herkes ayağa kalkmaya davet edildi. Hakim oturunca da herkes tekrar yerine oturdu.

Alacakaranlık ailesi Stanley'nin tam karşısında oturuyordu. Çocuklar sus pus vaziyette, hareketsiz bir biçimde yerlerini almışlardı. Berkeley'ye uslu durması için özellikle bir uyarı yapılmıştı. O, Annabelle ve Olive bakışlarını Stanley'ye dikmişler, gözlerini kırpmadan öylece oturuyorlardı.

Stanley, Bayan Spoonful'un yaptığı açılış konuşmasından pek bir şey anlamadı. Konuşmayı dikkatle dinlemek yerine, bir kağıda minicik bir köpek resmi çizip bunu sadece Berkeley'nin görebileceği biçimde havaya kaldırdı.

Aniden Stanley, Berkeley'nin kıkırdamaya başladığını fark etti. Ya mahkeme ortamından, ya da başka bir nedenden dolayı, Berkeley'nin kıkırdaması yerini kahkahalara bıraktı. Ancak, annesi kafasının tam arkasına bir şaplak indirince, Berkeley kahkahalarını, burnunu gürültülü bir biçimde çekerek durdurmaya çalıştı.

Tüm bunlar Berkeley'nin kaldıramayacağı türden bir şeydi. Bir kere sınırları bozulmuş gülmeye başlamıştı ve burnunu yüksek sesle çekmesi de her şeyi daha beter bir hale getirmişti.

Stanley'nin sınırları ondan daha sağlamdı. Mahkemede gülmeye başlanınca bunun

arkasının kesilmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Bu yüzden, dikkatini davaya vermeye çalıştı.

Hakim mendilini dikkatle katladıktan sonra, “Artık başlayabiliriz,” dedi.

İlk konuşan Bay Alacakaranlık oldu. Ailesinin adaya ilk nasıl geldiğini anlattı.

Alacakaranlık

Malikanesi’nde geçen

çocukluğundan ve

malikanenin nasıl Amiral

Swift tarafından ailesinden alındığından bahsetti.

Tabii, Amiral Swift’ten kurnaz ve acımasız bir korsan olarak söz etmeyi de ihmal etmedi.

Daha sonra da yakın tarihte eline geçecek olan belgelerin iddiasını kanıtlayacağını söyledi.

Bay Rook, “Kendinizi hiç de iyi ifade edemediniz, Bay Alacakaranlık,” dedi. “Elinizde hiçbir kanıt yokken, Amiral Swift’i bir korsan

olmakla ve aile malikanenizi zorla ele geçirmekle suçluyorsunuz. Eğer bu dediklerinizi kanıtlar herhangi bir belge varsa, bunun şu anda mahkemeye sunulması gerekir.”

“Ama malikanede hâlâ aileme ait olan bir sürü şey var. Hatta, malikanenin duvarlarında dahi aile ismimiz yazıyor,” dedi Edmund Alacakaranlık dişlerini sıkıp Stanley’ye ters ters bakarak.

Bay Rook, “Üzgünüm ama aile isminin malikanenin duvarında bulunması, sadece binanın Brice Alacakaranlık tarafından inşa ettirildiğini kanıtlar,” dedi. “Dolayısıyla, malikane üstünde herhangi bir söz hakkınız yok.”

Bay Alacakaranlık, “Ama o çocuk,” dedi hırlamaya benzer bir ses çıkararak. “O, malikaneyi çekip çevirecek yaşta dahi değil. O, adaya bir sürü bela getirmekten başka bir şey yapmadı. Daha yakın tarihte malikaneyi korsanlar bastı,” dedi.

Bayan Carelli, “Bu saçmalık!” diye bağırdı. “Kendimizi bildik bileli bu adada korsanlardan korktuk ama tüm bunlar Stanley buraya ayak basmadan önceydi,” dedi. “Stanley’nin korsanların adaya tekrar gelmesinden sorumlu olduğunu düşünmek büyük bir hata olur.”

Sıra Victor’ın malikaneyle ilgili belgeleri mahkemeye sunmasına gelmişti. Adamcağızın elinde tonla belge ve şeffaf kapaklı, ufak bir kutu vardı.

Bay Barker, “Hazır mısınız?” diye sordu. Barker şefkatli bir ses tonuyla konuşuyordu, Suratına da güzel bir gülümseme yayılmıştı. Stanley onun yaşlı ve kasvetli bir adam olduğu düşüncesini aklından atmaya çalıştı.

Victor, Stanley’nin yanına geldi. “İşte, bu, Amiral Swift’in Mum Geçidi Malikanesi’ni Edmund Alacakaranlık’ın babasından satın aldığına dair belge,” dedi. “Bu da Stanley’nin ailesinin Amiral ile olan bağını kanıtlayan belge. Ancak şunu unutmamalıyız: Crampton

Adası yasalarına göre, Amiral'in vasiyetnamesi olmadığından, malı mülkü ailesinin en genç ferdine kalmıştır. Son olarak da bu belge Stanley Buggles'ın malikanenin sahibi olduğunu gösteren belge.”

“Teşekkür ederiz, Bay Carelli. Teşekkürler. Sanırım tüm bunlar davaya devam edebilmemiz için yeterli kanıt, öyle değil mi Bay Alacakaranlık? Söylemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Bay Alacakaranlık, “Bu davanın ertelenmesini talep ediyorum,” diye bağırdı. “İddiamı destekleyecek olan belgeler henüz elime geçmedi.”

Victor, “Sanırım Bay Alacakaranlık'ın bahsettiği belge burada,” dedi. Aniden herkes bakışlarını Victor'a çevirdi.

Hakim Bumble, “Devam edin,” dedi.

Victor, Edmund'ın kardeşi Ludwig'den gelen ve malikaneyi ele geçirmek için sahte belge düzenlediğini anlatan mektubu yüksek

sesle okudu. Tabii, mektupta Stanley'den kurtulmak için yapılan plandan da bahsediliyordu. Mahkeme salonunu dolduranlar hayretler içinde kalmışlardı.

Bay Barker, "Lütfen sessiz olun!" dedi.

Bartley yumrukları sallayarak, "Katiller!" diye bağırdı.

Bay Barker ayağa fırladı. "Bay Carelli bu mektup elinize nasıl geçti?" diye sordu.

"Şey... mektubu aldık, efendim. Onu evden aldık."

"Mektubu tam olarak *hangi* evden aldınız?" dedi Bay Barker.

"Şeyden... Alacakaranlıkların evinden aldık, efendim," dedi Victor.

Mahkeme salonundaki dinleyiciler bir kez daha şaşkınlık içinde kalmışlardı. Etraftan 'aaaa', 'hiiii' diye sesler yükseldi. Stanley hemen ayağa fırladı.

“Mektubu alan bendim efendim. Onu Alacakaranlıkların evinden alan benim. Almamalıydım, biliyorum ama... ama... ama gerçeği öğrenmek için can atıyordum efendim.”

Bay Barker, “Lütfen yerinize oturun Bay Buggles,” dedi. Bir süre Stanley’nin sakinleşmesini bekledi ve konuşmasına devam etti.

“Yani mahkeme için kanıt toplamak uğruna köydeki o eve girip size ait olmayan bir mektubu çaldığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Evet... efendim. Mektubu aldığım da çaldığımı düşünmemiştim ama...”

Ancak Stanley lafını bitiremedi.

Hakim Bumble, “Bay Barker, Stanley Buggles bu mektubu yasa dışı yollarla ele geçirdiğini söylüyor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet, efendim. Sanırım demek istediği bu.”

“O halde kendisine bu mahkemenin bu biçimde ele geçirilmiş kanıtları kabul etmeyeceğini hatırlatır mısınız lütfen?”

“Tabii, efendim. Kendisine bunu hatırlatırım.” Bay Barker bunu mahkemeye de açıklayıp jürinin bu kanıtı geçerli olarak kabul etmemesini hatırlattı.

Bay Rook, “Lütfen bir sonraki kanıtı geçebilir miyiz?” diye sordu.

O ana kadar hiç istifini bozmamış olan Victor elindeki kutunun kapağını kaldırıp içindeki cansız yılanı masaya koydu. Stanley olanları anlatınca mahkeme salonundan bir kez daha sesler yükseldi.

“Lütfen sessiz olur musunuz? Eğer medeni bir biçimde kanıtları göremeyeceksek, davaya ara vermek zorunda kalacağım... Teşekkür ederim,” dedi Hakim Bumble. Salon sessizleşti.

“Bay Alacakaranlık, bu yılanın neden çocuğun odasında bulunduğunu ve bunun Stanley’den kurtulmak için yaptığınız planın bir parçası olup olmadığını söyler misiniz?”

Bay Alacakaranlık gözlerini Bay Rook’a dikti. “Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “Bu son derece saçma bir

kanıt. Zaten tüm malikane bu gibi tuhaf şeylerle dolu.”

Bay Rook, “Ama daha önce evde bulunan tüm bu ölümcül eşyaların size ait olduğunu söylemişsiniz,” dedi.

Bay Alacakaranlık bir kez daha ne diyeceğini bilemedi. Mahkeme memurlarından birkaçı fısıldaşmaya başladılar.

Bay Barker, “Doktor Peebles’ı tanık olarak çağırabilir miyiz lütfen?” dedi. İnce uzun bir adam içeri girdi ve salonun ön tarafına doğru ilerledi. Adamın elinde kocaman bir çanta vardı. Suratındaysa oraya niye çağırıldığından, ya da mahkeme salonunda olup bitenlerden bihabermiş gibi bir ifade vardı.

Bay Barker, “Dr. Peebles,” dedi, “Adadaki görevinizin ne olduğunu mahkemeye açıkla mısınız?”

Adam, yarım ay biçimli gözlük merceklerinin üstünden bakıp sanki kafasının ağırlığını taşıyamıyormuş gibi öne doğru uzanıp, “Tabii. Ben adanın doktoruyum,” dedi.

“Adada pek de acil durum yaşadığımı sanmıyorum. Yanılıyor muyum?” dedi Bay Barker.

“Hayır, ancak balıkçılar bütün günlerini okyanusta geçirdikten sonra, sık sık bana tuhaf ısırik yaralarıyla ve kaşıntı problemleriyle gelirler. Ne de olsa okyanusta henüz tam olarak ne olduğu bilinmeyen binlerce zehirli şey var efendim! Ancak bir doktor olarak bu tip sorunlarla rahatlıkla başa çıkıyorum.”

“Peki, bu tip rahatsızlıkları tedavi etmek için tam olarak ne kullanıyorsunuz? İlaçları nereden buluyorsunuz?” diye sordu Bay Barker.

“Antidot satan birisinden alıyorum,” dedi doktor.

Bay Barker, “Bu antidotların içeriği hakkında bir bilginiz var mı?” dedi.

Dr. Peebles, “Antidotlarda yılan zehri kullanıldığını biliyorum efendim,” dedi. Jürinin bulunduğu bölümde fısıldaşmalar başladı.

“Lütfen, sessiz olun. Doktor, siz devam edin. Bize bu antidotları kimden aldığınızı açıklar mısınız?” diye sordu Bay Barker.

“Şey, bunları Bay Alacakaranlık’tan alıyorum tabii ki. Kendisi yılan besler, dahası konusunda son derece uzman bir toksikologdur.”

Mahkeme salonunda başlayan fısıldaşmalar yükselince, herkesin sessiz olması için bir uyarı daha yapıldı.

“Peki, size incelemeniz üzere gösterdiğimiz yılan için ne diyebilirsiniz?” dedi Bay Barker.

“O bir Karga Yılanı efendim. Zehirli değildir ancak bana göstermiş olduğunuz yılan mutasyona uğramış, bilmem anlatabiliyor muyum? Yılanın içine zehir zerk edilmiş. Bay Alacakaranlık bu tip işlerde çok iyidir, efendim. Onun gerçek bir deha olduğunu belirtmeliyim. Ben...”

“Evet, teşekkürler Doktor Peebles. Sorularımız bu kadar,” dedi Bay Barker doktorun lafını kesip. Bu arada jüri ayağa fırlamıştı. Dinleyiciler bağışmaya başlamıştı.

“Katil! Onu hapse yollayın!”

“Sessizlik!” Hakim tekrar koca mendilini çıkarıp burnunu sildikten sonra konuşmasına devam etti.

“Asıl amacımızdan uzaklaşıyoruz. Eğer jüri Bay Alacakaranlık’ın malikanenin sahibi olduğuna dair ortaya koyduğu iddianın geçersiz olduğunu düşünüyorsa, bunu kararına

yansıtmalıdır. Eğer mahkemeye sunulan kanıtların yetersiz olduğunu düşünüyorsanız, lütfen duygusal davranmayın ve bunu söyleyin.

Kararınızı iyi düşünüp verin. Yılan olayının Mum Geçidi

Malikanesi'nin kime ait olduğu konusuyla ilgisi yok ve bu durum kararınızı etkilememeli.

Cinayet girişimiyle ilgili olarak ayrı bir dava görülecektir. Ayrıca, şüpheli bir biçimde sunulmuş kanıtların mahkemede herhangi bir geçerliliğinin olmadığını da göz ardı etmeyin. Şimdi bir ara verelim de kararınızı verin.”

Sonra, sıkıntılı bir bekleyiş başladı. Stanley yerinde kıpır kıpır kıpırdanıyordu, elleri ter içinde kalmıştı. Berkeley ise onu güldürmeye çalışıyor ama bunu beceremiyordu.

Nihayet jüri üyeleri tekrar yerlerini aldılar.

Bay Rook, “Jüri, kararınızı verdiniz mi?” diye sordu.

Jüri üyelerinden tıknaz, gözlüklü bir adam ayağı kalktı. “Evet,” dedi.

Bay Rook, “Kararınız nedir?” diye sordu.

Adam elindeki kağıttan jürinin kararını okumaya başladı.

“Bizler jüri olarak Bay Carelli ve Buggles tarafından mahkemeye sunulan kanıtların bu davada geçersiz olduğuna karar verdik.”

Stanley yıkılmıştı.

“Mahkemenin de bildiği gibi, Stanley Buggles bu adaya yeni gelmiştir. Adaya yeni yerleşen kişilerin burada uzun süre kalması, öncelikle onların adadaki toplum tarafından kabul görmesine bağlıdır. Hırsızlık gibi yasa dışı eylemlerin Crampton Adası’nda kabul görmesi söz konusu değildir. Dolayısıyla, mektubun çalınmış olması jüri olarak bizleri sarsmıştır.”

Stanley sandalyesine gömüldü. Fena halde utanmıştı. Alacakaranlıkların evine gizlice girerek, her şeyi tehlikeye attığını fark etmişti.

“Ancak Mum Geçidi Malikanesi olarak bilinen yerin yasal sahiplerinin Alacakaranlık ailesi olduğuna dair de yeterli kanıt yoktur,” dedi adam. “Eve olan bağlılıkları duygusal bir bağlılıktan başka bir şey değildir. Bu yüzden malikanede kalarak Stanley Buggles’ın mülkiyetine izinsiz girmiş sayılmaktadırlar.”

Mahkeme salonunun Stanley’den yana olan tarafı derin bir oh çekti.

Yine, “Sessizlik” diye uyarı yapıldı. “Hakim Bumble kararını açıklayacaktır.”

Herkes nefesini tutmuş, masanın başında oturan ufak tefek adama dikmişti gözlerini.

“Edmund Alacakaranlık eşyalarınızı toparlayıp, köydeki eski evinize dönmeniz için size yedi gün müddet veriyorum. Mahkeme Mum Geçidi Malikanesi’nin Stanley Buggles’a ait olduğuna karar vermiştir.

Bay Buggles, bir zayıflık anında aptalca bir davranışta bulunmuş olmanızı anlayışla karşılıyorum. Ancak gelecekte bir yere girmeden önce, lütfen önce içeri davet edilmeyi bekleyin.

Bay Alacakaranlık’ın Stanley Buggles’ın canına kastetmesiye son derece ciddi bir suç. Bu konuda gerekli araştırmalar yapılacaktır.

Dava sona ermiştir.”

Hakim Bumble yerinden kalkıp salonu terk etti.

Aniden Stanley’nin ve Victor’ın etrafını heyecanlı bir kalabalık sardı. Alacakaranlık

ailesiyse kendilerini toparlamaya çalışırken
suratlarından düşen bin parçaydı.

Her iki taraf da aynı anda mahkeme
salonunun kapısına yönelince, karşı karşıya
geldiler. Berkeley sokağa fırlayıp Stanley'nin
arkasından gelmesini bekledi. Neler olup
bittiğinin farkında değil gibiydi. Bayan
Alacakaranlık gözyaşları içinde yanlarından
geçti. Bay Alacakaranlık ise kapıda durup
Stanley'ye döndü:

“Tüm bunlara çok pişman olacaksın,
Buggles. Bu, beni son görüşün olmayacak.”

Stanley eve dönerken Daisy'nin köyde onu beklediğini gördü. Bayan Carelli dava boyunca ondan malikaneye göz kulak olmasını istemişti. Evde kimse yokken, Alacakaranlıkların bir şeyler çevirip çevirmeyeceğinden emin değildi.

Daisy heyecandan kıpır kıpırdı. Ama Stanley ona doğru yaklaşınca, haberlerin iyi olduğunu anladı.

Malikaneye yaklaştıklarında, çatıda her zamankinden daha da fazla karganın toplandığını

fark ettiler. Kuşlar Stanley'den ve Carellilerden kurtulmak için son bir kez saldırıya geçtiler. Aniden gökyüzünü kapkara bir bulut gibi örtüp kanatlarını çırpa çırpa hücum ettiler. Onları gagalamaya çalışıyor, pençeleriyle suratlarını

tırmalıyorlardı. Havada kuş tüyleri uçuşuyordu. Stanley, Victor ve Bayan Carelli yaralı bereli elleriyle kuşları kovmaya çalıştılar. Derken, malikaneye giden patikanın başından Bayan Alacakaranlık'ın sesi duyuldu: "Edmund, yeter artık. Bu hiçbir işe yaramıyor."

Bay Alacakaranlık tuhaf, ulumaya benzer bir ses çıkararak haykırdı. Aniden kargaların hepsi saldırmayı kesip çatıya uçtu. Stanley ve Carelliler de tırmık içinde kalan suratlarını tuta tuta kendilerini içeri attılar.

Malikanede tuhaf bir süreç başlamıştı. Alacakaranlıklar jürinin kararına çok bozulmuşlardı ve er ya da geç Bay Alacakaranlık'ın tekrar mahkemeye çağırılacağını biliyorlardı. Bir yandan da Stanley mahkemenin kararına bayram etmiş, evin ona ait olan tarafı sevince boğulmuştu.

Stanley heyecanla, “Daisy, artık haritayı inceleyecek vaktimiz var,” dedi. İki arkadaş ellerine içecek bir şeyler almış, önlerindeki keki yerken yere oturmuşlar haritayı incelemeye başlamışlardı.

Daisy, “Sen mahkemedeyken ben de haritayı inceledim,” dedi. “Bu haritada bir tuhaflık olduğunu fark ettim.”

Daisy haklıydı. Haritada kıvrıla büküle ilerleyen basamaklar köy meydanına işaret ediyordu.

“Köyün bir ucundan diğer ucuna kadar yürümek için dümdüz bir yol izlemek gerekiyor,” dedi Stanley. “Aslında hiç de haritadaki gibi oraya buraya sapmaya gerek yok.”

“Evet ama,” dedi Daisy. “Bu harita çok eski. Hem de çok... Harita köyün daha farklı olduğu bir dönemde yapılmış. Baksana, orada burada kocaman kayalıklar, tepeler falan var.

Henüz evler inşa edilmemişti ki o zaman.
Haritada gördüğümüz bu yol, kocaman
ağaçların etrafından dolanıyor.”

“Daisy, bunu nasıl becerdin?” dedi Stanley
gülerek. “Tek başıma bunu hayatta
çözemedim.”

Aniden yatak odasının kapısından hışırtılar
geldi.

Stanley kapıyı açınca, Alacakaranlık ailesinin
çocuklarının anahtar deliğinden içeriyi
gözlediklerini gördü.

“Ne istiyorsunuz?” dedi.

Annabelle ve Olive bir ağızdan, “Berkeley
sana bir şey yaptı,” dediler.

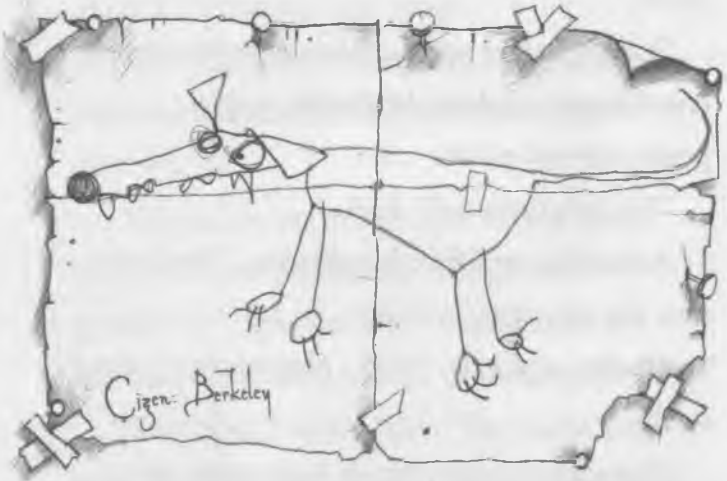
Stanley şüpheyle, “Ne... Neymiş bu?” diye
sordu.

“Bunca zamandır burada kalmamıza izin
verdiğin için sana bir teşekkür hediyesi
hazırladı,” dedi kızlar.

Berkeley ona yırtık pırtık bir kağıt uzattı. Kağıdın üstüne kendi eliyle dört ayaklı bir yaratık resmi çizmişti.

“Şey... bu... güzelmiş” dedi Stanley kızara bozara. “Ama ne olduğunu anlayamadım.”

“O Steadman,” dedi Berkeley. Stanley’nin

resme bakar bakmaz ne olduğunu anlayacağını ummuş gibi bir hali vardı.

“Tabii ya,” dedi Stanley. “Bu harika! Çok teşekkürler.”

“Senin Steadman’ı çok sevdiğini biliyoruz. O yüzden onu bu resme bakarak hatırlamak istersin diye düşündük.”

O sırada koridorun ahşap zemininde *pıt pıt pıt* diye ayak sesleri duyuldu ve Steadman kuyruğunu sallaya sallaya yanlarına geldi.

Stanley köpeğin kafasını okşayıp çenesinin altını kaşdı. Zaman geçtikçe köpektен hoşlanmaya başlamış, Steadman da ona aynı şekilde ilgi göstermeye başlamıştı. Steadman koca bir yün yumağı gibiydi.

Daisy ve çocuklar şaşkın bakışlarla Stanley ile Steadman’ı izliyorlardı. Berkeley omuzlarını silkip bunlara bir anlam verememiş gibi ‘cık cık’ dedi.

Stanley, “Haydi, gel!” diyince, Steadman onu merdivenlerden aşağı takip etti. Stanley

gizlice kilere girip köpeğe bir parça et verdi. Ama bunu çocuklar görmeden yapmaya özen gösterdi.

Bu sırada, Bayan Alacakaranlık çocukların hep birlikte olduğunu fark etmişti. Tiz bir ses tonuyla, “Haydi!” diye bağırdı. “Çabuk buraya gelin bakayım. Steadman, gel oğlum!”

Berkeley, “Yakında görüşmek üzere, Şapşal!” dedi.

Stanley, “İsmim Şapşal değil, *Stanley*,” dedi.

Berkeley, “ŞAPŞAL!” diye bağırıp sivri dişlerini göstere göstere sırttı.

“Anlaşıldı, KUÇUKUÇU. Sonra görüşürüz,” dedi Stanley gülümseyerek.

“Hav hav,” dedi Berkeley.

Steadman gitmeden önce patisini Stanley’ye uzattı. Bayan Alacakaranlık ise bunun üstüne kara gözlerini öfkeyle Stanley’ye dikip kapıyı sert bir hareketle kapattı.

“Vay vay vay, Stanley. Bakıyorum da işler yoluna girmiş,” dedi turna balığı. Balık sesini ta duvardaki bölmenin içinden Stanley’ye duyurmaya çalışıyordu.

“Hatta köpek senin elinden et yiyecek kadar sevmiş seni. Çok etkilendim, Stanley. Malikanenin üstüne çöken karanlık yavaş yavaş dağılıyor. O korkunç çocuğun yanında bir dakika daha duramazdım.”

“Biliyorum,” dedi Stanley. “Zor günler geçirdik. Ama onlar için üzülüyor da değilim hani. Geri dönmeleri gereken evi gördüm.

Orası berbat bir yer. Yıkık dökük, tam bir harabe... Umarım bir daha oraya gitmek zorunda kalmam.”

“Öyle mi? Bence yakında fikrini değiştireceksin, Stanley. Alacakaranlıkların evi hiç de gözüktüğü kadar sıradan bir yer değil,” dedi turna balığı.

“Nasıl yani?” dedi Stanley. Ancak turna balığı her zaman olduğu gibi daha fazla konuşmamaya kararlıydı.

Ertesi sabah, Alacakaranlıklar malikaneden ayrılmak üzereydi. Stanley'nin gözüne çarpan ilk şey; kargaların çatıda olmadıkları ve köye doğru uçmaya başladıklarıydı. Herhalde Alacakaranlıkların eski evinin çatısına uçuyorlar, diye düşündü Stanley. Yüzlerce karganın aynı anda kanatlarını ve gagalarını birbirine çarpması ve gaklamasıyla ortaya çıkan korkunç bir ses kaplamıştı her yeri.

Ancak kargalar gidince, sanki malikanenin üstünden bir kara bulut kalkmıştı.

Alacakaranlıklar eşyalarını toplayıp bunları eski el arabasının arkasına yüklemeye başladılar.

Stanley, Victor ile Bayan Carelli'ye, "Onlar giderken arkalarından bakmak istemiyorum. Bu pek de hoş bir davranış olmaz," dedi. Sonra Daisy'ye dönüp, "Haydi, köye inip araştırmamıza devam edelim," diye fısıldadı. "Victor, mum dükkanına gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii ki evlat," dedi Victor. Sonra, boynunda asılı duran ipi çıkarıp bunun ucundaki anahtarı Stanley'ye uzattı. "Siz önden gidin. Ben de az sonra orada olurum," dedi.

Alacakaranlık ailesi ufak tefek eşyalarını evden dışarı çıkartırken Stanley ve Daisy de köye doğru yola koyuldular. Haritaysa Daisy'nin cebindeydi.

Mum Geçidi Malikanesi'ne geri

döndüklerinde, her şeyin normale dönmüş olacağını, bir kez daha huzurlu bir eve adım atacaklarını biliyorlardı.

Haritayı çözmek Stanley ile Daisy'nin neredeyse bir saatini aldı. Haritayı mum dükkanındaki masanın üstüne serip her ikisi de hemfikir olana dek incelediler.

Sonra dükkandan çıkıp haritanın başlangıç noktasına gittiler. Bu noktanın rıhtımda olduğundan emindiler. Daha sonra da haritada gösterilen yolu adım adım izlemeye başladılar.

Yol bir oraya, bir buraya sapıyor, kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Stanley ile Daisy bir zamanlar köyün tam orta yerinde duran kocaman ağaçların yanından geçtiklerini hayal ettiler.

Sonra, yol onları köyden dışarı çıkardı ve belediye binasının yanından geçip bataklığa doğru ilerlemelerine yol açtı.

“Bekle!” diye bağırdı Daisy. “Şu eski gözetleme kulesinin oradan sağa sapmalıyız.”

“İyi de o zaman köye geri dönmüş oluruz,” dedi Stanley. “Gerisin geriye mum dükkanına döneceğiz.”

Daisy omuzlarını silkti. “Haritaya bir daha bak,” dedi. Stanley arkadaşının dediğini yaptı.

“Haklısın Daisy. Hem de çok haklısın.”
Stanley ve Daisy tekrar köye yöneldiler.

“Neredeyse geldik, Stanley. Fazla yol kalmadı.”

Stanley ve Daisy etraflarına bakındılar.
Sokaklar insan kaynıyordu.

“İşimiz zor,” dedi Stanley kafasını kaşıyarak.

Daisy, “Haydi, gel!” diye bağırdı. “Haritanın nereyi gösterdiğinizi bulmak zorundayız.”

Daisy haritadaki yolu tarif etti, Stanley de hantal adımlar atarak onun tarif ettiği yolu izlemeye başladı. Daisy kafasını yere egmiş, arkadaşının arkasından gidiyor, etrafına dahi bakmıyordu. “Stanley, inanılmaz derecede eski ve çok çok değerli bir şeyi keşfetmek üzere olduğumuzun farkında mısınız?” dedi heyecanla. “Bu harita o kadar eski ki neredeyse elimde parçalanıp gidecek. Bunun ne anlama geldiğinin farkında değilsin. Karşımıza ün, zenginlik, inanılmaz bir servet çıkabilir,” dedi gülerek.

“Sadece on adım kaldı, Stanley, sonra vardık sayılır. Haritada X harfi ile gösterilen yere vardık,” dedi.

Stanley endişeli bir ses tonuyla, “Eyvahlar olsun!” dedi. “Evet, oraya vardık Daisy. İşte, değerli hazinemiz tam şurada yatıyor!”

Daisy, “Ne?” dedi. “Ne oldu?” Ama kafasını kaldırınca, Stanley’nin Alacakaranlıkların eski evinin önünde durduğunu gördü. Evin panjurları rüzgarda birbirine çarpıyor, çatıya tünemiş olan kargalar onlara bakıp kanatlarını çırpıyor ve gıkıyorlardı.

Stanley arkadaşına dönüp, “İşte, tam *burası*,” dedi. “Hazine bu binanın olduğu yerde.”

Tam o sırada, el arabasının tekerleklerinden çıkan gıcır gıcır sesleri duydular. Alacakaranlık ailesi eşyalarını çeke çeke oraya doğru geliyordu. Evlerinin önüne yanaşıp durdular. Edmund Alacakaranlık evin harap kapısını açtı

ve ailesinin içeri girişini izledi. Sonra, Stanley Buggles'a buz gibi bir bakış fırlattı ve Crampton Adası'ndaki evinin kapısını kapatıverdi.

Tehlikeli Ve Tuhaf Bir Macera

Eski Kitabından Karalamalar

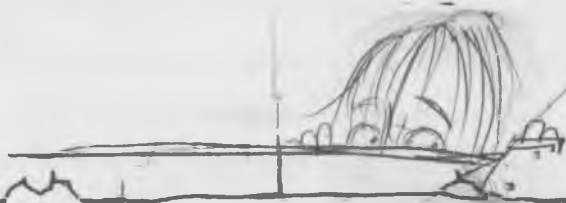

ive

Alacakaranlık Ailesi

Chris Mould on altı yaşındayken, güzel sanatlar okuluna yazıldı. Okula gittiği dönemde, gazete dağıtmak, bulaşıkçılık ve aşçılık gibi bir sürü farklı iş yaptı. Chris Mould, Nottingham Çocuk Kitapları Ödülü'nü kazandı ve Sheffield Ödülü'ne aday gösterildi. Kendisi mesleğini çok seviyor ve çocukluğunda okuduğu kitapları arasında bulunmasını istediği türden kitaplar yazıp çizmekten hoşlanıyor. Mould evli ve iki çocukludur. Yorkshire'da yaşamaktadır.

*Kurtadamlar, kafasız
hayaletler ve iskeletler...*
Bunların hiçbiri kolay lokma değil,
üstelik bir de *korsanlar* var!

Stanley'nin mücadelesine
tanık olmak istiyorsan
aşağıdaki kitaplar seni bekliyor.

Vizzini & Violet Corallo

Edmund
Alachkaranik

STEFANO